

STEZICE	Uvodnik	3
STEZICE	Mi mamó se fajn	4
STEZICE	Božič	5
STEZICE	Rasla je travica zelena	6
STEZICE	PL.U.N.K.	7
STEZICE	S kom spi profesor K. ?	8
STEZICE	Že ljudstvo se je zbralo	9
STEZICE	Kaj imata skupnega Nato in svoboda?	10
STEZICE	Strah.com	11
STEZICE	Maturanc	13
STEZICE	Grčija	14
STEZICE	Študent naj bo ...	16
STEZICE	Kaj je ljubezen	17
STEZICE	Comenius	17

STEZICE	Zgodbica za lahko noč	18
STEZICE	Intervju: Miro Saje	19
STEZICE	Tko želi postati režiser?	21
STEZICE	Strip	24
STEZICE	Literarna priloga	Sredina
STEZICE	Stari izvodi Stezic	Zadnja stran

Steziice: glasilo Gimnazije Novo mesto

Izdala in založila: Gimnazija Novo mesto, Seidlova 9,
8000 Novo mesto

Glavni urednik: Maj Luzar

Odgovorni urednik: Nejc Novak

Tehnični urednik: Nejc Čampa

Strip in plakat: Domen Husu

Mentorja: Renata Čampelj Jurečič, prof.
Krešimir Tomas, prof.

Tisk: Tiskarna Vesel, Novo mesto

Naklada: 250 izvodov

Cena: 200 SIT

Ena, dve, tri, ..., petdeset, ...

Se vam kdaj zgodi, da pogledate skozi okno in začnete razmišljati, kako in kaj je bilo včasih na tistem mestu, v katerega se zagledate? Da, ... Potem pa sedaj poglejte skozi okno in se vrnite v leto 1953. Poskušajte si predstavljati dijake, profesorje in šolo v tistem času. Prav v tistem letu se je namreč ustanovila skupina dijakov, ki so si zadali nov cilj: pisati in izdajati šolsko glasilo, ki so ga preimenovali iz Brstij v Stezice. V njem so bili večina zbrani spisi in pesmi, ki so jih dijaki pisali med poukom. Prvo glasilo je izšlo v nekaj izvodih in vsako je imelo drugačno naslovnico. Ker niso poznali računalnikov, so ga tipkali kar na tipkalne stroje. Pred dnevi sem si v študijski knjižnici izposodil stare številke z namenom, da bi jih nekaj preskeniral (optično preslikal). Zgodilo se je to, da sem jih najprej tri ure bral in potem hitel s skeniranjem. Vem, vem ... Rekli boste: »Pa ta ni čisto normalen«. Se opravičujem, a mene takšne stvari, ki so plod zelo dobre organizacije, veliko dobre volje, odrekanih in so povrh vsega še starejše od mene, zelo impresionirajo. Začel sem razmišljati, koliko generacij, koliko dijakov, profesorjev, člankov, ur dela ... se je zvrstilo v teh petdesetih letih. Dobil sem nek čuden občutek. Mogoče ponos, mogoče strah, moč, ali pa celo mešanica vsega. Ne vem. Vsekakor pa sem počaščen, da sem ravno jaz tisti, ki bo zraven pri tem velikem prazniku. Upam, da vas bo vsaj nekaj dobilo podoben občutek in na tak način praznovalo najlepši dan v letošnjem letu - petdeseti rojstni dan Stezic.

No, pozabil sem še omeniti, da se bo torta, ki smo jo naročili za praznovanje, pekla kar nekaj časa, zato smo »fešto« preložili na drugo šolsko leto. Pa če bi kdo rad tako ali drugače sodeloval pri njej, naj se oglasi pri meni oz. v uredništvu.

Stezice, vse najboljše!!

Glavni urednik:
Maj Luzar

MI MAMO SE FAJN ...

TaMaLa

Srečno novo leto! Happy New Year! Gute neues Jahr! Bonne et Heureuse Annee! Feliz Ano Novo! Sretna nova godina! ... in še in še. Zakaj imamo tako zelo radi novo leto? In vsa ta praznovanja okrog njega? Ker kot pravi gimnazijci feštamo cel teden? Ali zaradi tega, ker nam je bolj kot običajno dovoljena in tudi oproščena pijanska mrzlica? Novo leto je le sklenjen krog poti, ki jo Zemlja opravi na poti okoli Sonca. Navsezadnje se to dogaja vsak dan. Vsak navaden dan je Zemlja na neki stopnji, kjer je bila že leto poprej. Ampak ... mi praznujemo točno določeno noč. Novo leto. 1. januar. Možnost, da zamenjamo koledar. Nič se ne ustavi, nič se ne konča. Life goes on! To je le še ena navadna noč, za katero pravijo, da je najdaljša. Ampak v resnici sploh ni, kajti najdaljša noč je 21. december, ob zimskem solsticiju.

Po moji logiki ni torej novoletna noč nič posebnega. Ampak je. Zaradi zabav, žurov, partijev, fešt ... kakorkoli jih že imenujemo. Te se začnejo že kakšen mesec prej. In potem s celo družino hodimo od zabave do zabave, ki so lahko povsem različne, skupno jim je le sredstvo za žurrrr-alkohol. Ki požene kri po žilah, razveže jezik, zamegli razum in zasneži pogled. In takrat se pojejo pesmi, katerih besedil sploh ne poznamo, in takrat se pleše po mizah in po cestah. Mi mamo se fajn, če vam prou je al' ne ... nam važno je le, da imamo se fajn! Vse je super ... take fešte pa že dolgo ne ... problem je le, da se je naslednjega dne sploh ne spomni. Še več, sploh ne vedo, da niso bili doma. Drugi (srečneži) si zapomnijo, kaj se je dogajalo. In spet prvi so ljubosumni. Ker je res krivica, da se ne spomniš največje žurke v letu!

No, ampak večina Zemljanov najbolj pričakuje prav silvestrski večer. Odštevanje v nov dan, mesec, leto ... Kjerkoli že si, veš, da nate misli cel kup ljudi. Kajti že pred usodno polnočjo prejmeš na svoj mobilni telefon nešteto klicev in sporočil. Nežnejši spol vsem v imeniku pošilja sporočila z rimami, močnejši spol pa z ničemer ne namigne na zahvalo. Če pa že žrtvuje tistih osemnajst tolarjev za sporočilo, nazadnje vsebuje le besedo: enako. Seveda obstajajo svetle izjeme. Še posebej med vami, gimnazijci!

In potem ... vrhunec večera, mah kaj večera, vrhunec leta! ... tri ... dva ... enaaaaa ... Uuuuuuuuuuuuu! Novo leto!!!! Srečn'ga pa zdrau'ga! liiiii! Leto 2003! Sreča! Navdušenje! Vpitje! Objemanje! Poljubljanje! Smeh! Ja ... in? So what? Polnoč odbije tristo petinšestdesetkrat na leto. Vsakih štiriindvajset ur. Svetovna inteligenca od ljudi pa se veseli le vsakih 8760 ur. Enkrat letno.

Potem pa obhod ... voščit vsem, ki jih poznamo in ki jih ne poznamo. Tistim, s katerimi smo prijatelji, in tistim, s katerimi nismo! Na novo leto se vse pozabi! Zamere, sovraštvo, vojna ... ni jih več! In človeštvo je srečno, spokojno in zadovoljno. Peace & love.

A le za eno noč. Le za novo leto ... ker je to posebna noč. Ja, posebna!

A vse lepo enkrat mine in tako se moramo tudi gimnazijci 1. januarja v dopoldanskih urah spraviti v posteljo. Nekateri za več dni, drugi pa zvečer spet v lajf! Tisti bolj vztrajni žurajo še cel teden, ostali pa se zaprejo in zaklenejo v svoje domove, kjer s spanjem poskušajo priklicati v spomin lepe trenutke silvestrskega večera. Podoživljajo tisto noro noč!

Ampak kmalu je potrebna vrnitev v resničnost. Šestega januarja se namreč spet začne pouk. 5 (pet) dni počitka. Mnogo premalo! Nekateri se še nočejo vrniti v šolo, drugi pa komaj čakajo, da slišijo, kaj so v »najdaljši noči« počeli sošolci. Počitka pa je nepreklicno konec. Ali pa ne. Pred kratkim sem namreč slišala zanimiv pogovor med

Foto: Urša Kapš

osebama A in B.

A: Kdaj pa so sploh naslednje počitnice?

B: Počitnice? Pha ... v ponedeljek, 6. januarja.

A: Ponedeljek? Res? ... amn ... dej nehej!

B: Ja, res, v ponedeljek ... Saj šola je en sam počitek ...

Razprave o tem rajši ne bi začela. Kdo ima prav, ugotovljajte sami. School is back, pa če hočemo, al' pa ne.

Začelo se je leto 2003, v katerem vam želim tristo petinšestdeset najlepših dni.

BOŽIČ

Božični ter novoletni prazniki so v letu nekaj najlepšega. Novoletno

vzdušje te popelje malo višje od realnosti in včasih je prav lepo, če verjameš v čudeže. Lahko si misliš, da nič ni čudežno, lahko pa imaš vse za čudež.

Zame je bilo darilo pod novoletno jelko na dan božiča vedno nekaj najlepšega. Pa ne zaradi igrač in vsega, kar sem dobila, toda že zaradi same želje, in ker sem v nekaj verjela. Sedaj že prav gotovo vsi vemo, da božički ter dedki Mrazi ne obstajajo. Le kdo še verjame v take pravljice? Vendar če priznam, je bilo v božičnem času ravno to, da sem verjela, nekaj najbolj pravljичnega. Verjela sem, da nekdo gleda name, in ravno zato sem bila par dni pred božičem še posebej

pridna. Z vso vnemo sem leto za letom pisala božičku, dokler nisem nekega dne zvedela, da je vse laž, vse izmišljeno. Takrat so se mi vse sanje zrušile in moj mozaik otroštva je bil sesut in ni ga bilo več mogoče zlepiti. Bila sem grozno razočarana in od takrat naprej nisem nikoli več pisala božičku. Vse je bilo brez pomena. Toda potem sem se malo zamislila. Le zakaj ne bi verjela v čudeže? Saj je to nekaj najlepšega, ker dela božič pravljичen in mu daje prav poseben čar.

Vsako leto, ko zapade sneg, stečem k oknu in opazujem debele snežinke, kako naletavajo pod ulično svetilko. Še lepše je, ko je veliko snega in delamo sneženega moža. Morda se sliši smešno, toda priznajte, včasih je prav lepo biti še otrok. In prav nič ni narobe, če še verjameš v jelenčka Rudija ali palčke. Tako lepo je, ko okrasimo jelko in je vse mesto obdano z lučkami, in ti ob lepotah zastane dih. Takrat je čas za sanje. Vsakdo si zaželi v novem letu nekaj novega, nekateri se želijo spremeniti, kdo si želi več ljubezni ... Želje so povsod prisotne in zato moraš verjeti.

Vsakič, ko stopam po snegu in se lesketajoči sneg ugreza pod mojimi nogami, se ozrem na ožarjeno mesto in pomislim, kako je življenje v določenih trenutkih lahko lepo. So vzponi in padci, toda lepo je živeti, pa čeprav samo za nekaj tistih prijetnih trenutkov.

Najbolj všeč mi je božično vzdušje, ki napolni srca ljudi s toplino, postanemo bolj družabni in odprti. Samo plešeš po snegu in se smejiš. Veselje prehaja v tvoje srce in odganja žalost. Barve postanejo svetlejšje, oči ti zažarijo in stisk tople roke ti veliko pomeni. Včasih, ko opazujem otroke, kako se podijo po snegu, se kepajo in delajo podobe v snegu, me prime, da bi se jim pridružila. Potem se nasmehnem in zavem, da nisem več tak otrok.

Ob božiču in novem letu se ljudje navadno tudi obdarimo. Vendar pri tem sploh niso potrebne materialne dobrine ali denar, mnogo več šteje ljubezen in odnos do človeka. Denar te ne naredi srečnega, denarju si ti podrejen. Veliko bolj te osreči pogled ljubljene osebe, že en sam nasmeh prijatelja ti zapotegne koticke ustnic do ušes. Že to, da veš in živiš v prepričanju, da te ima kdo rad, je zelo veliko darilo. Zato si je prav izkazovati pozornost, in ne le za novo leto. Mavrični človek je človek, ki vidi vse barve, odmevajo mu božične pesmi, prepozna vonj vsakega peciva, ki ga v kuhinji peče mama, živi življenje, pleše v lužah in si mrmra Kekčevo melodijo. Ko bi le bil ves svet

tako mavričen ... So zapuščeni otroci, ki nimajo staršev, in brezdomci brez hrane in topline doma. Le kako je z njimi? Za njih novo leto pomeni le še eno leto več trpljenja. Naj se to konča, bodimo vsi odprti in imejmo se radi! Čar božiča je prav v tem, da odkriješ kaj novega, da včasih pozabiš na skrbi in se ob mrzlih zimskih večerih greješ ob kaminu ter skozi okno opazuješ snežinke. Zagledaš se v eno in ji slediš. Da imaš ob sebi nekoga, s komer se ti ni težko smejati. Sanje dobijo nov polet in ti odplavaš daleč stran ...

RASLA JE RASLA TRAVICA ZELENA ...

Chick & Khalila

Slovenska glasbena scena premore le dve pesmi o tej opojni

rastlinici (v bistvu jih je več, ampak se dejansko vrtita samo dve, po vsej verjetnosti samo zato, ker ostale »spodbujajo« kajeje moje rastlinice). Ena celo pravi, da peče kot kopriva ?? (opomba: kopriva je zdravilna rastlina, torej tega ni potrebno jemati dobesedno). Pa je marihuana res hudičeva rastlina? Trava (ne tista pred našo lepo gimnazijo) je bila, je in očitno tudi še nekaj časa bo tabu, vsaj med starejšimi ne glede na to, ali so jo v bližnji ali daljni preteklosti izkusili in ob tem morda celo uživali, večina pa bližnjega stika z njo še ni imela (razen nekateri starši prek kakšnega nadebudnega pedagoga ali psihiatra, ki ima smisel za opazovanje »zadrogiranih mladcev«, veste, mama, vaš sin naj pa kar neha

prihajati na ure zadet!). No le-ti t.i. »psihologi« (ki so nas neverjetno pogruntal, včasih se človek kar vpraša, če niso učitelji morda nadljudje) so morali v mladosti očitno sproščati svoje frustracije (moj bog, postal bom profesor!) preko drog. Droge (se pravi trava) pa na ljudi učinkujejo zelo različno. Če si zamorjen, te zamori, če si vesel, te razveseli. In glede na to, da tudi profesorji niso ravno potencirani sončki, kaj lahko sklepamo iz tega? Če pa že niso taki zaradi prekomerne zabave, pa najbrž zaradi pomanjkanja le-te. Just my humble opinion, čeprav sem malo zašla ...

Vsak dan poslušamo predavanja o slabosti trave. Vse je znanstveno utemeljeno, ugotovljeno in pika. Trava zmanjšuje sposobnost učenja, pomnjenja (kar baj' d mim grede ni čisto res) in plodnost (saj s tem se pa res ni za hecat, dandanes fantje že tako niso kaj prida). Zaboga, če ne ustavimo teh najstnikov, bodo pristali še na heroinu! Točno tako. That's the keyword pristali ... Trava se s trdo drogo in naspluh vso kemijo sploh ne more primerjati. Trava vendar lepo zraste na vrtu v Šentjerneju!

Na zdravem, kmečkem zraku (pa vsi Šentjernejčani brez zamere, Šentjernej je prav lepo ... urbaniziran). Narava pa ni še nikoli škodila ljudem a, a, a?

OK, mogoče je problem pri mladoletnikih in drogah v tem, da nimajo meje. In da to dejansko res lahko vodi naprej. Ampak ups za Franceta, ki je možgane pozabil nekje v jarku v Spodnjem levem lisičjem kotu (in za Mariota, ki ga je vlak natanko razrezal kot mortadelo), šment, pa tako fejest pob je bil.

Ste že opazili, da nihče ne poudarja zdravilnih učinkov trave? Npr. uporabljajo jo pri zdravljenju anoreksije (torej bi jo moralo koristiti 80% ženske populacije na gimnaziji), raka, olajšuje bolečine bolnikov, okuženih z virusom HIV,

...

No, pa smo izničili že vsa pereča vprašanja glede marihuane, razen enega takega majcenega, skoraj nevrednega omembe, njene nelegalnosti. Ja, res je majhen, zato pa tudi izvor vse problematike. Kot smo že seznanjeni, je dejstvo, da mladostnike privlačijo prepovedane stvari, ker nekje globoko v njegovem srčku (ki sicer ve, da ga

imata mamica in očka rada) misli, da bi mu radi odvzeli vso zabavo, in bolj ko raste, bolj krivi za svoje dolgočasno življenje starše (ampak ljubčki moji, ni dolgočasno vaše življenje, temveč vi sami) in (v tem primeru) vlado in ne vem kaj še vse (važno, da sedijo na višjem stolčku. Ko odrasteš, se vse spremeni v prikrito zavist). Sčasoma se to sprevrže v depresijo (ki je grozljivo prisotna tudi v tem glasilu, obrnite stran ali dve) in ta pripelje k drogam (ki naj bi rešile oz. časovno zamaknile tvoje probleme), ki jih sicer ne (spregovorili sva že o različnem učinku drog na ljudi), in zdaj sicer ne vem več kaj točno sem hotela s tem povedat, ampak mislim, da ste približno dojeli. Za legalizacijo smo torej vsi (bolje zadrogirani najstniki kot zamorjeni). Trava naj se raje kupuje v trafikah kot pri dilerjih na avtobusni postaji, mi bomo veseli, ostali prav tako (in počil je lonec in tega članka je konec).

P.L.U.N.K.

P.L.U.N.K. je predel Stezic, ki je bolj ali manj namenjen kritiziranju, hvaljenju, bahanju, grajanju, jokanju ali pa kar koli podobnemu, ki je povezano s šolo dijaki, profesorji, aktualnimi stvarmi, ... Pravzaprav kar vam srce poželi. Upam, da se bo tale oddelek kmalu razširil, seveda z vašo pomočjo.

“POGLEJ SVET OKOLI SEBE”

TiJa

Kako naj vas gledam in opazujem, če

ne vem, kaj sploh iščem in kaj vidim. Kdo ste? Kaj ste? Smo vsi skupaj le nekakšna šala? Kaj delamo na tem svetu? Kdo nas potrebuje?

Vsak dan hodimo v šolo, da bi se kaj naučili, koga spoznali, se zaljubili; večina se je že, ostali se pa še boste, verjemite mi! To naše življenje poteka s skupino ljudi, ki ji pripadamo in s katero se družimo. Nekateri se sploh nočete odlepiti od svoje gručice in ste kar pripeti nanjo. Ne me narobe razumet, nočem vsega skupaj skritizirat, saj ima življenje tudi

lepe strani. Včasih na naši šoli opazujem zaljubljene parčke, kako so srečni, in se mi zdijo kar pocukrani. Njihove oči kar sijajo in so kot sončki; vedno mi polepšajo dan.

Zdaj so na vrsti še naši zvesti spremljevalci - mobilni telefoni. V bistvu jih imamo vsi, ker jih kao potrebujemo. Dobiš sporočila, ga prebereš in zbriseš. Ok. Kaj če je izpoved? Izpoved ljubezni? Saj ni problema, skenslaš ga, pa je. Sej vsi to počnemo. Kaj pa, če ta oseba, ki ti to pošlje, trpi? Ji s tem streš srce? Dobro no, saj se meni to itak še ni zgodilo, kao. Itak pa sem v rubriki PLUNK in pišem kar čutim.

Zdaj se pripravljam na test, ki ga bomo jutri pisali ... vsak dan je jutri ... teste se itak cel čas piše ... Kje je ta 24.6.? ne morem več! Nekje sem slišala: Zaustavite Zemljo! Hočem iztopiti! Ko se vse zgrne nate, je to res. Šola z ocenami, starši s teženjem, ljubezen ... Pa saj veste, kako je to ... Bi res iztopila? Bi si to res želela? Če bi mi to uspelo, bi bil dolgčas, brez veze. Ok, ne smem vsega popluvat, trudim se uživati v tem življenju. Bil bi dolgčas. Vesela sem, da obstajate vsi, ki ste okoli mene. Brez vas bi res življenje bilo oz. postalo dolgčas!

S KOM SPI PROFESOR K.

ali 1001 način, kako pritegniti bralca

Kar naj kdo reče, da je najprej prebral jako zanimiv

prispevek o treh temeljnih vrstah semenskega krompirja v zadnjih 34 letih na Dolenjskem, Posavju in Beli krajini in šele potem počasi prešel na nepomembni člančič o spalnih navadah posameznika. Se na šest kilometrov vidi, da laže. Ker pa so bile Stezice vedno prijazne do uporabnikov, je notri namesto naštetih vsaj ena izobraževalna vsebina. Pa ne na tej strani.

Pomembna je nalepka, ne vsebina. Čim večja in zanimivejša je, tem večja je verjetnost, da je vsebina zanič ali pa nekaj povsem

običajnega (kar je še slabše kot zanič), trač je v bistvu z vseh strani polepljena vest o resničnem ali neresničnem svetu. Nam se zdi tako zanimiv in drugačen, ker so nam rekli, da je. Stezice pa na žalost mnogih niso rumen časopis, temveč so tu, da odpirajo oči čustveno manj razvitim, neke neke neke, v glavnem tole je čisto zanimiv, ampak poučen članek, naslov je pa zato, da bi ga vsaj kdo prebral in za dokaz, kako privlačen je trač.

Pravzaprav ni važno, kako vas je naslov pritegnil folk: a) je malo manj prikrival prava čustva (Kaj? Kateri profesor? O my god! Na kateri strani ...), folk b) pa je pač en ščepec bolj sofisticiran (Kaj? Kaj pa je s temi idioti v Stezicah! Nimajo nobene kritike na zunanjepolitične teme več?! Na kateri strani ...) in bi se strašno rad malo usajal nad to presneto potrošniško družbo, ki je za sabo potegnila še uboge male Stezice, ki si v resnici želijo samo malo pozornosti ...

Ha! V resnici vam hočemo razširiti obzorja. Pa ne s tračem. Je pa to, da berete že četrti članek te farse, dober pokazatelj, kako učinkovita reklama je udarni naslov. Bi bil pa tudi članek o semenskem krompirju boljši od kakršnega koli trača.

Oglaševanje je v bistvu tudi neke vrste tračarstvo; vzbuja željo po spoznanju nečesa novega, zanimivega in nepotrebne. Za razliko od novinarskega trača pa lahko povzroči ne samo propad globljih čustev, temveč celo fizično otopelost, saj ne zmoremo več ločiti škart robe od kvalitetne. Lahko pa nas popade tudi nakupovalna mrzlica in kot njena posledica finančni infarkt.

Če pa samo pomislim na obešalnike, ki se sprehajajo po naslovnica revij, oblečene v pet trakcev in malo večjo krpico, pa si itak lahko rečem samo: "Hvala Bogu za J. Lo. in Shakiro, da vsaj malo odvrata naivne najstnice od dveh suhih dietnih keksov in toliko vode, kolikor je njihova lastna teža, se pravi kakšnih petnajst litrov na dan in da je prava ženska ritka končno spet v modi!" Halo! Oglaševanje lahko torej pripelje tudi do resnih bolezni. Normalno pa niso vsi oglasi enaki, tako kot ni vsaka krava Slavica. Moramo pa ohraniti trezno razmišljanje in ločiti zrna od plev; navsezadnje smo, kot bi rekla po tajnem glasovanju najbolj seksi prfoksa, vsi bodoči intelektualci. Kakšna afera z Lady, niti slučajno pa trajnejša zveza s Slovenskimi novicami.

S. novice si povsem pošteno zaslužijo poglavje zase. Tudi malo mi ni jasno, kako so lahko postale najbolj bran slovenski dnevnik. Mogoče s svojimi ekskluzivnimi prispevki slovenski književnosti na temo "sosedova Marica je čarovnica, jaz pa spim z njenim pokojnim dedkom". Čez dve leti bodo pod članki že puščali prazen prostor, da bomo lahko še sami kaj dopisali. Kakor nam bo pasalo. Na kaj me že to spominja? Ja. Jerry Springer je itak zakon. Evo, šolski primer globalne kulture. Še Maria oblečemo v puli, kavbojke in rekle, pa smo že skoraj 51. država.

No, uvedli smo novo rubriko Pljuvalnik, v katero lahko napišete, kar hočete, tako da se vam sploh ni treba ukvarjati z opravljanjem, ampak lahko javno in demokratično kar čte narinete v časopis. Karkoli. Kaj hočem s tem povedat? Nikakor ne o mojem članku.

...ŽE SE LJUDSTVO JE ZBRALO, V ZADNJO BORBO ŽE HITI,

.....

Garibaldi

Leta 1870 je izbruhnila vojna med Prusijo in Francijo, v kateri je bila Francija premagana. Izgubljena vojna je dokončno pokopala francoskega cesarja Napoleona III. Meščanstvo je prevzelo oblast in Francija je bila že tretjič proglašena za republiko.

Kmalu pa je prišlo do nasprotij med novo vlado in množicami revolucionarno razpoloženih Parižanov. Zaradi vojne in nemškega obleganja so živeli v velikem pomanjkanju. Ko je vlada po sklenitvi premirja s Prusijo 18. marca 1871 poskusila razorožiti oddelke narodne garde, ki so branili Pariz, se

je ljudstvo uprlo in vse mesto je zajela nova revolucija. Oblast v Parizu je začasno prevzela narodna garda.

Osmi dan po začetku revolucije so izvedli demokratične volitve in Parižani so izvolili »Svet komune«, ki je sedaj prevzel oblast. V njem so bili po večini delavci in zastopniki ljudskih množic. Komuna je izvedla vrsto reform, s katerimi je zamenjala dotedanji sistem oblasti in utrdila položaj delavcev. Namesto prejšnjih uradov, sodstva in policije je postavila nove, delavske oblastne organe. Narodno gardo je proglasila za svojo vojsko. Novo Francijo, v kateri bi vladalo ljudstvo, si je predstavljala kot federacijo komun.

Vendar se revolucija ni uspela razširiti med ljudske množice po ostalih francoskih mestih, saj jo je povsod že po nekaj dneh zatrla buržuazija. Pariški komunarji so tako v boju za svojo novonastalo delavsko državo ostali popolnoma sami.

Sledil je močan napad na Pariz, ki ga je vodila buržuazna vlada iz Versaillesa. Vse delovno ljudstvo je tedaj branilo svojo državo in svobodo. Možje so se bojevali na barikadah, starci, žene in otroci pa so gradili nova zaklonišča po ulicah, nosili borcem hrano, orožje in strelivo ter skrbeli za ranjence. Vsaka ulica, vsaka hiša je postala trdnjava, ki jo je četica komunardov branila tudi več dni. Zadnja skupina delavskih borcev je bila premagana 27. maja, s čimer je bilo po 72 dneh tudi konec prve delavske države, Pariške komune.

Ti dogodki so pomagali utemeljitelju znanstvenega socializma Karlu Marxu, da je razvil teorijo, znano pod imenom »oboroženo ljudstvo«. Z njo je razložil razvoj socialne družbe, pri kateri delavski razred in delovno ljudstvo postane dejavnik celotnega razvoja. Kot takšen pa tudi nosilec njegove organiziranosti za obrambo. To omogoči odpravo

monopola države ali katere koli druge strukture nad vojaško močjo in da vojaška organizacija postane dejavnost vseh delovnih ljudi v skupnosti.

Tak način obrambe imenuje »sistem vseljudske obrambe«. Vsak civilist postane vojak in vsak vojak postane civilist. Takšna vojaška organizacija ne more biti nikdar militaristična in je ni mogoče uporabiti za kakršnokoli izkoriščanje kogarkoli. Lahko je samo varuh miru in demokratičnega razvoja v skupnosti.

Ogrodje take vseljudske obrambe in njena udarna moč pa mora biti profesionalna sila, ki ima po svoji organizacijski sestavi in vojaški doktrini vlogo armade, ki lahko v primeru agresije razvije in vodi sistem vseljudske obrambe.

V celotnem sistemu vseljudske obrambe se poleg profesionalne sile razvije tudi druga komponenta obrambnega sistema, neprofesionalna sila. V mirnodobnem času jo sestavljajo civilisti, ki pa v času agresije postanejo vojaki razporejeni po celotnem ozemlju. Skupaj s profesionalnimi enotami pod enotnim poveljevanjem bojno nadzorujejo območje celotne države.

Širino sistema vseljudske obrambe zagotavljajo organizacije, ki imajo danes vlogo civilne zaščite, policije in obveščevalne službe. Z oboroženimi silami pripravljajo ter izpeljujejo raznovrstne oblike oboroženega in neoboroženega odpora. Vse to omogoča, da v sistemu vseljudske obrambe najdejo svoje mesto vsi prebivalci skupnosti, ki se borijo za svojo svobodo.

In narod, ki se bori za svojo svobodo, je nepremagljiv.

Na tem temelji Marxovo prepričanje, da je »oboroženo ljudstvo« sposobno zagotoviti svobodno in suvereno skupnost tudi v najtežjih razmerah. Ljudstvo, ki sestavlja sistem vseljudske obrambe in je pripravljeno na boj do zadnjega diha, je jamstvo za to.

In ne vojak, ki se bori zato, da dobi konec meseca plačo.

KAJ IMATA NATO IN SVOBODA SKUPNEGA?

Domen Husu

Preden sem se spraval pisati tale sestavek, sem se vprašal, ali bomo mi, mali ljudje, sploh lahko vplivali na odločitev za NATO ali proti njemu. Ali ne bo na koncu naša vsemogočna oblast ravnala po načelu skoraj že diktatorja Georga Busha: "If you're not with us, you are against us!" In kdo si dandanes želi biti proti velesili ZDA? V takem primeru se lahko zgodi, da se bo naslednjega dne pri tebi oglasil pilot

F16 na pomirjevalni kavici, potem ko je razrušil vse okoli tebe. In nato te bo lepo ameriško glantno vprašal: "Ali bi lahko, prosim, izstopili iz hiše, moram Jo namreč razrušiti." Da ne zaidem. Jaz osebno sem za to, da z vstopom v NATO še malo počakamo. Nič ne bi imel proti za vstop v pakt, če bi bil na čelu ZDA kdo drug (ker priznajmo si, da imajo ZDA NATO popolnoma v svojih rokah). Politika njegovega veličanstva G. Busha je namreč precej na psu. Ne manjka veliko, pa bo že kakšne Norvežane obtožil, da sodelujejo z Al Kaido. Ubogi Norvežani pa najbrž še nikoli niso videli pravega Arabca v živo. Vsake toliko časa pa "first man" blekne še kakšno prismuknjeno. Na primer:

"Male države nam ne morejo preveč pomagati z vojaško silo, lahko pa nam pomagajo z ljubeznijo do svobode." Ha, ha! Kako bi bilo, če bi besedo svoboda zamenjali z besedo denar? Nekako bolje zveni. Vprašajmo se malo. Ali ni NATO že preživela stvar? Saj "red alert" že davno ne zvoni več, se je pa na žalost oglasil "Osama alert". Toda to je bil že povod, da si je dal NATO duška in prav lepo pomaga Bushu pri oblikovanju sveta in rinjenju v 3. svetovno vojno. Kako romantično! Vendar NATO še vedno išče krivce za 11. september in vmes z izgovorom, da gre za boj proti terorizmu, poravna še kakšne stare zamere, pobriše prah s starim Sadamom in lepo manipulira z vsem. Jih morda noče najti, ker mu izgovor, da išče krivce za ilegalno rušenje WTC-ja pride prav? Saj si tako zaslepljeni ljudje ne upajo oporekati ekspanziji ZDA, ker bi izpadi nečloveški. Gospod Bush prav po kavbojsko obračunava z vsemi in se ne meni za druge države. Dovolj si voditi politiko trme. Ko mu je nekoč Nemčija nekaj oporekala, se je strmal in se dobesedno ni pogovarjal z njimi, dokler niso popustili. In tako je naredil že velikokrat. ZDA so namreč edine, ki niso podpisale sporazuma o zmanjševanju onesnaževanja okolja. ZDA so edina država na svetu, ki si bo privoščila nekakšen raketni oklep. In kot edina država na svetu si drznejšo izsiljevati OZN. Celotno priseljevanje. Tako mislim, da je NATO precej negativen za Slovenijo. Prvič si ne smemo dovoliti, da bomo nekakšni Bushevi hlapčki, ko nas bo poslal pogledat, kakšne volje je Sadam in mu bomo blagovolili povedati, da je precej slabe volje, ker strelja na naša predpotopna letala. In mislim, da bo potem NATO manipuliral z nami kot s šahovskimi figuricami (z Drnovškom kot kraljem). Slovenija si tudi ne more privoščiti takšnega denarnega zalogaja za vstop v NATO samo za to, da se bomo obrnili proti Jugu in mahali z modro zastavo ter vpili: "Mi smo pa zdaj v NATU! Tako da tace stran od našega x zaliva, če ne, bomo George-iju povedali!" Imamo toliko nerešenih finančnih težav! Pa tudi nismo neka militaristična država. Vsaj zdaj še nismo, ko nam civilisti ukradejo orožje izpred nosu. Lepo vas prosim! Kaj nam bodo potem šele ukradli pravi vojaki Vojašnico? Menim, da je država zrela za vstop v Nato takrat, ko je njena zavednost dovolj razvita. Nasa prav gotovo ni. Na en sam mig naših bodočih nadrejenih bomo prenehali govoriti slovensko. Na en sam mig se bomo skregali s celim svetom, kot to počne naš vzornik, kavboj George. In če pomislimo samo še na to, da se NATO počasi in nevidno vmešava v vse spore in potem še bolj pomeša vse skupaj, čeprav naj bi pomagal. Spomnimo se Vietnama. In za tem paktom, kot psom čuvajem, si nihče ne upa ugovarjati najmočnejši, najbogatejši, najpravičnejši, najdemokratični, najvarnejši (God bless America!), najmanj pokvarjeni (Ja, ja, Jerry S. Show vrtijo pa v Kazahstanu) državi. Ali ni potem prav ta ljubi NATO grožnja sodobnemu svetu?

STRAH.COM

Nejc Gazvoda

Amerika. Bogata sošeska. Ameriška gospodinja

se zbudi v sveže jutro, spiže kozarec čudovitega pomarančnega soka, se sprehodi po perfektno pokošeni travi pred hišo, nahrani psa po imenu Sparky, pripravi

malico za svoja čudovita otroka, poljubi moža pred odhodom v službo, si skuha dišečo kavo in prižge televizijo. Takrat se začne strah.

V glavi ameriške gospodinje se rišejo prizori uličnega kaosa, terorizma, morilskih čebel, žiletk v jabolkah za noč čarovnic, grozljivih črncev brez majic, ki na dan posilijo za goldio belskih deklet, nekje v ozadju zasliši zvok pištole, ki je kosila po [vstavite ime] srednji šoli, bombe padajo po Iraku in Al Kaida je praktično soseda. Ampak po vsem tem zagleda Busha, na govorniškem odru, ponosno zazrtega v koncentrirani patriotizem, ki ga obkroža. Njegove besede so brez razlogov, a neusmiljene vojna, proti vsem in vsakomur. Strah, ki ji je prej lezel skozi vse pore na gospodinjinem zavaljenem telesu, se spremeni v olajšanje in ljubezen, kajti naenkrat ni vse črno. Odpravi se v zgornje nadstropje in ljubeče poboža pištolo pod blazino. Zazre se skozi okno in pogled na vrste belih hiš, točno takih, kot je njena, jo pomiri. Obriše si kapljico znoja in hvaležnost napolni njeno srce. Nekje v ozadju njenih drobcenih možganov se zaveda, da je ujetnica navidezne demokracije, izrodek histeričnih medijev in lutka neizprosne republikanske politike. A soseska je varna, črncev ni. In pištola je napolnjena, njen hlad jo navdaja s pogumom. Privošči si dve skledi kaloričnih kosmičev, zraven strmi v TV zaslon, kjer so novice že leta iste, razlike so zanemarljive. Zave se, kako ji je lepo, ve pa tudi, da se to lahko v trenutku spremeni. Nevarnost je na vsakem koraku. Spomni se enajstega septembra in solze ji stopijo v oči. Na zaslonu je Bush, ki napoveduje vojno terorizmu. Odpravi se nakupovati in nakupuje iz strahu, kajti njegova konzumacija prodaja, bolje kot vsaka reklama. Hrane je dovolj za manjšo afriško republiko. Gospodinja kupi tudi plinsko masko in jo položi poleg pištole. Še vedno jo je strah, a vsaj nekaj je naredila. Vsaj bori se.

Strah je tako postal najboljša reklamna akcija v zgodovini vseh reklamnih akcij, v zgodovini vseh produktov in potrošništva. Amerika je sicer osovražena, a še nikoli ni bila močnejša. Njeni prebivalci so postali produkt politike ustrahovanja in nasilja, ki prodira v ameriško zavest z grozljivo hitrostjo. Krivdo za nasilje in morije po šolah valijo na krvavo zgodovino ameriškega naroda, ki je seveda veliko grozotnejša od nemške ali angleške. Gotske glasbene skupine so strah in trepet zaskrbljenih staršev, kot tudi filmi z oznako R. Ameriški narod nima razloga za upor proti zunanji Bushevi politiki, saj jim je sproducirala dovolj notranjih sovražnikov. Vsak preluknjan najstnik je zmaga, kajti njegova tragedija je neprimerljivo večja od 500000 mrtvih otrok na Bližnjem vzhodu. Ker je tukaj, notri. Kot tudi žiletka v jabolku ali zastrupljene shujševalne tablete. Vse je tako blizu, čisto blizu, skoraj tu.

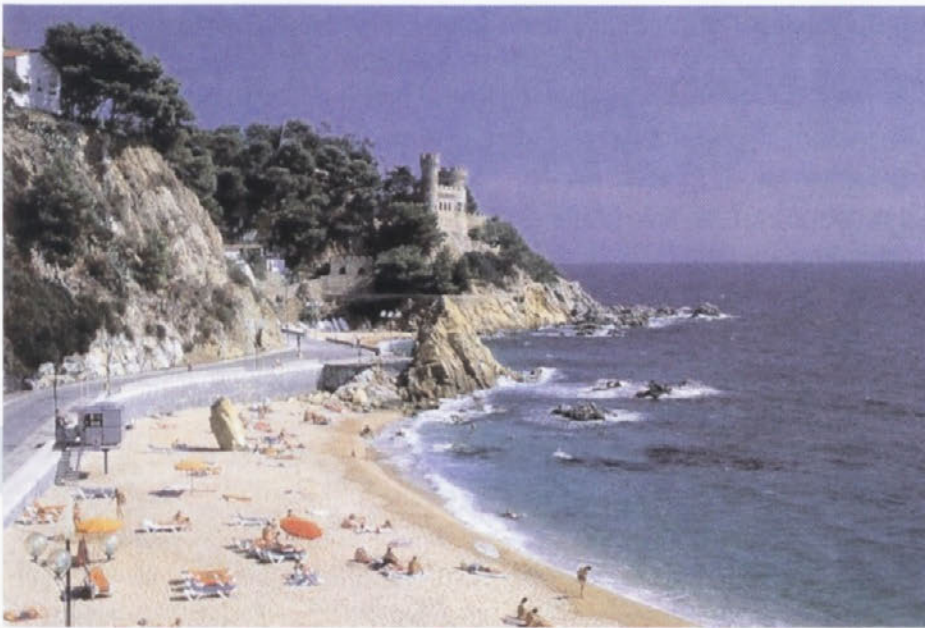
Strah je tako postal panoga in največji propagandni triumf vseh časov. Zadnjič je bilo tudi mene strah. Strah terorizma in vojne. Pa živim v Gotni vasi, prestolnici suburbijске konzervativnosti. Tudi soseda je zaskrbljena, čeprav se Slovenci nimamo ničesar bati, ali ne? Ljubljana ponoči je postala nevarna, odnosi s Hrvaško so hladni, boj za prihodnost je težak, brezposelnost se veča, postajamo hlapci evropske politike, Nato nas ima za veliko vojaško bazo, v mleku so nevarne snovi, nore krave divjajo po pašnikih, novinarje nekaznovano brutalno pretepajo, v vaški gostilni me je zadnjič steklenica zgrešila za milimeter, cigan je enako rop in batine. Ali ne? Pa še alkohol je težje dobiti in s tem tudi težje pozabljamo.

Kaj je torej upravičeno? Odgovora vam ne morem dati, ker se mi sploh ne sanja. Mogoče nekakšna ironična distanca, kajti zgodovina se ponavlja, in če smo preživeli do sedaj, ni vrag, da ne bomo prebrodili tudi aktualne krize. Mogoče nas bo samo malo bolj strah. In strah je vendar tisto, kar nas drži v pripravljenosti, ne? Zato se bom boril malce po globalno in malce po slovensko. Za v petek zvečer bom dedku ukradel puško, saj se nikoli ne ve, če bo kje kakšen nasilen marginelec. In se napil v gostilni, kjer mislijo, da sem osemnajst, kajti strah je manjši, če bruhaš v parku. Pa tudi batine bodo manj bolele. Dobro, da me doma čaka poln hladilnik in topla postelja. Ampak televizije vseeno ne bom prižgal. Me je preveč strah.

MATURANC

Miha Veselič

Začel se je kot navaden izlet.

Pravzaprav resnici na ljubo, tudi na šolskih ekskurzijah vzdušje ni ravno zadrto delavno (in prav je tako!), pa vendar je bil ta izlet nekaj posebnega. Prva velika razlika je bila, da se je na kar 24 avtobusih peljal le en profesor (le kdo bi zameril, da razvnetih srednješolcev niso hoteli spremljati na enotedenskem divjem veseljačenju), je bil pa zato na vsakem izkušen in vsega hudega vajen animator, ki bo svojo hordo zabave in razvrata željnih srednješolcev vodil na izletu. Tudi vzdušje na avtobusu se je z vsakim

kilometrom drastično izboljševalo, glasba v radiu je postajala vse močnejša in na dan so pokukale prve skrbno spakirane pločevinke, steklenice in plastenke ... soka. Izživljanje, nepopisna energija, ki smo jo v sebi tlačili dolgo, dolgo časa, se je lahko začelo. In če zdaj omislim, si je kar 24 ur trajajočo vožnjo težko predstavljati, ne da bi vsako grbino na cesti pospremil odmev steklenic v prtlačnih prostorih ali pa da vso dolgo pot do Španije niti enkrat ne bi dobil v roke plastenke domačega (resnici na ljubo, se je vse to dogajala približno vsakih 10 minut, ampak ne bodimo malenkostni). Ne bi bilo isto!

Vzdušje je doseglo prvi vrhunec na prvem postanku v Veroni, pravljicnem mestu Romea in julije. Prvi nacionalistični izbruhi in skakanje Kdor ne skače ni Slovinc ... so se začeli kar na glavnem trgu in se nadaljevali še v Firencah. Karabinjerji pa so vso hordo, ki je, priznam, tudi mene šokirala, le nemo opazovali. Dan se je prevesil v večer in na avtobusu so poleg že omenjenega krožili že prvi predhodno kupljeni sombreri, prehod med sedeži pa se je spremenil v prvo plesišče, katerega podobo so stopnjevale še barvne označevalne luči avtobusa. Monako, naslednji postanek je bil impresiven. Mogoče se je blišču še najbolje podal pogum neimenovanega Novomeščana, ki je hotel ponazoriti, kako si bo na Ferrariju 350 zavezal superge ... na srečo je ostalo le pri poizkusu; prijatelji, ki so ga z trdno roko odvrnili od namere, pa so imeli za odtenek več razsodnosti. Šele naslednje dopoldne so prepotene zadnjice in hrbti po prvi neprespani noči ugledale Meko.

Za gričem se je prikazala Lloret de Mar. V sanjsko mesto so Slovenci dobesedno vpadli. Okupacija, podobna nemški zasedbi, je bila popolna in ni minilo več kot nekaj ur, ko so z balkonov največjega hotela že bingljali celi zvitki toaletnega papirja, v bazen so poskakali najbolj razgreti, ki so vanj potegnili še nekaj nesrečnikov, nekaj skupinic se je že zbralo pred supermarketi z okroglimi družicami v roki, ostali pa so šli na plažo ali pa divjali po mestu. Slovenska folklor se je nadaljevala.

V naslednjih dneh si je tista nekoliko bolj »ozaveščena« večina privoščila kar nekaj izletov. Na programu so bili ogled Barcelone z vsemi njenimi znamenitostmi, vključno z olimpijskim stadionom in stadionom Neu camp. Drugi spektakel so bile viteške igre, najpopolnejša simulacija srednjeveških požrtij in viteških dvobojev. Besneče in zadovoljno ljudstvo, ki je dobilo kruha in iger, je ob navijanju do skrajnosti izmučilo svoje glasilke. Sledil je izlet po šarmantni Costa Bravi z ogledom ruševin mesta (priznam, pozabil sem katerega), ostalih mondenih središč ter srednjeveških

mestnih jeder. Izlet se je zaključil z ogledom tipično španske kmetije, haciende, kjer so nam čas krajšali plesalci flamenka in nekoliko postaran šansonjer, ki je pel latino balade in požel več ovacij, kot pa prevečkrat predvajana komerciala. Na voljo je bilo še nekaj drugih izletov, med drugim izlet v šampanjske kleti, ki pa se ga žal nisem udeležil - obžalujem.

Izleti so bili povečini dobro organizirani, ni pa manjkalo takšnih in drugačnih pripetljajev. Viteške igre so se končale s premnogimi delnimi ali popolnimi kolapsi preobremenjenih in nevajenih teles, ki jih je bilo potrebno privleči v hotelske sobe (brezplačna pijača je storila svoje), hacienda s plesalci flamenka se je končala podobno, le da je bil pred tem še eden večjih manifestov divjanja po klopeh in mizah, v ritmu glasbe seveda. V starem mestnem delu nekega obalnega mesteca nam je uspelo pleskarje, ki so ravno popravljali eno od znamenitosti, naučiti slovenski pozdrav buhdej (vse je ovekovečeno na filmu), zanimivo obalo Costa Brave in njene antične ruševine pa so nekateri izkoristili za plezanje po nekaj metrov visokih razpadajočih muzejskih zidovih in borovih drevoredih visoko nad morjem in nad promenado začudenih turistov. Za dobro fotko seveda. Tu moram še pošteno priznati, da bi kmalu zamudil avtobus in se znašel sam sredi Barcelone s slabimi 15 evri denarja, ki mi je takrat ostal v žepu in brez osebnih dokumentov ... povem vam, peš cona te uroči, da pozabiš na čas. So bili pa vseeno vsi izleti zelo poučni. Ne glede na vse pa je bil ogled Barcelone fantastičen, kljub temu da smo bili že skoraj vsi na smrt utrujeni ...

In kako je naš naval preživel Lloret? Na ekranu, na sprednji steni največje diskoteke, se je nekajkrat na minuto prikazala slovenska (pozor, ne slovaška!) zastava, piarovci, ki vabijo obiskovalce v diskoteke, so se naučili nekaj najlažjih besed, kot na primer: »pičk ko solate« ipd.

Poglavje zase je plaža V Lloret de maru, ki je verjetno gostila že ničkoliko generacij Slovencev med vsemi turisti. Tam smo preživeli cele popoldneve, v skladu z našo tradicijo nas je spremljala kitara in bobni, turisti pa so nas bolj ali manj odobravajoče opazovali in se čudili. Verjetno najlepše od vsega pa je, da se lahko soncu brezskrbno nastavljaš že na začetku maja in to ob morju kar v kratkih hlačah, če le ni preveč vetrovno. Španci pa so na splošno dobri gostitelji, smo pa vseeno na receptorjevo željo - se pravi, vrgel nas je ven - nekateri zamneli hotel že po 4 dneh. Brez skrbi, dobili smo boljšega v zameno, hvala našemu vodiču.

In vzdušje? Le-to je na maturancu vsekakor nepozabno. Popolnoma nov, še neviden spirit, ki prevzame vse, da pozabijo na slabo voljo, je neverjeten. Čeprav nihče ne ve, kdaj je nazadnje spal oziroma se ne spomni, ali je bilo tisto sploh spanje, slabega razpoloženja preprosto ni! V osmih nočeh sem tudi sam nabral skupaj le okoli 8 ur spanca pa sem imel vseeno dovolj. Nepredstavljeni občutki brezskrbnosti, ko nas je kakih 30 prijateljev in znancev na plaži pod vročim popoldanskim soncem igralo kitaro in pelo, so nekaj, kar bi si želel vsekakor podoživeti še enkrat. Tako, kot tudi večerne zabave v diskoteki ali pa velikanski žur na plaži, kjer se je zbralo kakih 500 Slovencev. In nenazadnje, to je en zadnjih priložnosti za sproščeno druženje s sošolci in prijatelji iz ostalih šol in razredov.

Kaj naj povem za konec? Mnenje, da je maturantski izlet eno samo pijančevanje, ponočevanje ... itd so pogosta in hkrati neumna. Ker sem prepričan, da ne bo nihče izmed vas alkohola poskusil prvič na njem. Neumno bi bilo razglabljati v tej smeri naprej, saj tisti, ki jim to odgovarja, pijančujejo tudi doma. So pa to eni zadnjih trenutkov *popolne in najčistejše* svobode, te najbolj brezskrbne mladosti, ki je ne mora zmotiti nobena učna težava, noben šolski problem in nobeni prezahtevni starši. Maturanc je vaš, tako kot tudi mladost. Izkoristite ju!

GRČIJA

Natalija Mikec

Za razliko od prejšnjih poletij, ko sem se hodila hladit v severno Evropo, me je iz letošnje julijske moče zapeljala pot na Ciper - v osrčje Mediterana. V naravi moje bivše zaposlitve je bila tudi konstantna premraženost,

zato sem ob 42° C v Nikoziji brez dvoma prišla na svoj račun.

To ni bil zgolj turističen obisk, saj sem s pomočjo gostiteljice Christine, ki je bila pred leti moja sostanovalka v enem od londonskih študentskih kampusov, spoznala utrip življenja na tem otoku. Medtem ko je bila Christina v službi, je za mojo dobrobit skrbela njena mama. Poučila me je o predanosti ciprskih staršev svojim otrokom, za katere bi dali svoje zadnje »solde«. Pošiljajo jih na izobraževanje po celem svetu, yakar

pričakujejo poslušnost svojih otrok. To žal pomeni tudi vtikanje staršev v najbolj zasebne sfere svojih otrok, kot je denimo izbira partnerja.

V grškem delu Nikozije, kjer sem bila nastanjena, se čuti frustracija in bolečina njenih prebivalcev ob turškem prevzemu najlepših plaž na severu Cipra in dela glavnega mesta. Grški Ciprčani so leta 1974 dobesedno bežali iz svojih domov pred turško artiljerijo. Vse odtlej že potekajo pogajanja obeh vlad glede statutarnih vprašanj, ki so toliko bolj žgoča ob kandidaturi Cipra za vstop v Evropsko unijo. Situacija spominja na problematiko Severne Irske ali še bližje - na Kosovo. Turški del Nikozije za barikadami in vojaškimi okopi je mrtvo mesto. Če si ga hoče turist z avanturističnim navdihom ogledati, mora podpisati deklaracijo o priznavanju turške domene.

A o lepši plati mojega bivanja na Cipru. Fantastične plaže, sonce, morje. Mladi Ciprčani živijo in delajo za sleherni trenutek na plaži. Populacija 650.000 Ciprčanov vzdržuje zelo visok standard, ki se zrcali v odlični ekonomiji in trdni valuti. Ciprski funt je vreden kar 400 sit. (Približno toliko stane npr. kava v kafeteriji.) Gospodarstvo temelji na tercalnih dejavnostih, kjer prednjačijo seveda turistične usluge. Le-te so usmerjene na angleškega gosta, ki se lahko na tem otoku počuti kot doma: angleški pubi, TV in radijske postaje, angleške trgovske verige, vožnja po levi (hit poletja je najem scooterjev, saj v bistvu nihče tudi sicer ne uporablja javnih prevozov) itd. Tudi ga ni Ciprčana, ki ne bi znal govoriti vsaj kanček angleško, medtem ko je tekoče izražanje v angleščini za intelektualce samoumevno.

Standard je tako visok, da si prenekatera gospodinja, ki ne hodi v službo, lahko privošči služkinjo. Le-te prihajajo iz eksotičnih držav, kot sta npr. Šri Lanka in Rusija. Nepoznavanje jezika ni nobena ovira za manjvredna dela. V neki kavarni je stregla Rusinja; znala ni ne angleško ne grško, sporazumeli sva se v slovenščini, ko sem naročila kavni frap. (Slednji je moje "odkritje tega poletja".) Celo v mehiški restavraciji sem naročila v srbohrvaščini.

Z zatonom sonca raste nemir v zraku. Nasploh je nočno življenje na Cipru svojstven fenomen, saj se zlasti v počitniških letoviščih življenje začne in konča z nočjo. V Aya Nappi, kjer sem preživela konec tedna, mi je bil zelo zanimiv nenavaden pub, kjer lahko gostje plešejo na mizah, stolih in celo na šanku. Poleg standardnega DJ-a, ki je vrtel glasbo, je bil tu še animator, ki je spodbujal takšno haranje. Vrhunec večera je bil ples v koloni, ki je zavila za šank. Tu sta razkoračena med pultom in šankom čakala natararja in vsakemu od mimoidočih znila po grlu požirek žgane pijače. Nek pijani Anglež me je poskušal na silo priključiti v kolono z omenjeno destinacijo. Ker ni razumel, da ne pač pomeni ne, sem ga polila z zadnjima požirkoma pijače in ga v trenutku streznila. Kljub odobravanju mojega dejanja

prijatelj sem šla nato - zaradi brutalnosti napada in moje absurdne reakcije nanjo iz obupa - jokati v toaleta. Mimogrede - beseda 'ne' v grščini pomeni 'da'. Morda pa je prišlo do nesporazuma ravno zato, ker v multinacionalnosti zasedbe ni več nikomur nič jasno.

ŠTUDENT NAJ BO ...

Jana Mikec

Ljubljana ... Moj novi dom. Prijeten, a hkrati tuj.

Priložnost novih poznanstev, po drugi strani pa veliko novih študijskih obveznosti. Zadnja trditev je odvisna od posameznika, s kakšnim namenom je prišel v novo mesto. Zadovoljna sem z izborom študija, še bolj pa vesela, da rada hodim na predavanja, ki so življenjsko poučna. Razlika med gimnazijo in fakulteto je velika. V prvem primeru je dijaku "prizanešena" cela vrsta literature, ki naj bi jo sam preštudiral; namesto tebe to storijo profesorji v posredovanih povzetkih snovi. Za uspešnega študenta je pomembna karakteristika, da je razgledan, radoveden, hkrati pa odgovoren in precej, precej samodiscipliniran. Šele sedaj vidim pomen profesorjevih prizadevanj opominjanja, da naj se sproti učimo oziroma nasploh, da SE učimo.

Ko si enkrat na faksu, nikogar ne zanima, kdo si, kaj si ali nisi naredil. Ni pogajanj! Ena od možnosti je, da pride do takšnih skrajnosti, da študent doživlja krivico. Lahko se pritoži, vendar bo težko dokazal, da je profesor storil napako. Izbira, ki ti preostane, je, da vzameš to kot del izkušnje, ki te osebno utrdi.

Da NE narediš izpita, ni nobena tragedija, temveč še ena priložnost, da se na predmet "kvalitetneje" pripraviš.

Zdaj, ko se počasi distanciram od doma, začnem drugače gledati na življenje. Šele sedaj lahko dejansko "zadiham" in si krojim svoj vsakdan na moj način. Svoboda je nevarna, a zato je pregrešno mikavna. Mojstrsko jo je treba znati "uporabljati".

Ponujenih imaš toliko priložnosti, kolikor si jih sam pripravljen sprejeti. Za vse ostalo bi lahko krivil usodo, v stilu "tako mi je namenjeno ...". Držati se nekakšnih trdnih načel v življenju, kaj dosti ne pripomorejo; slednje ti ves čas poskuša dokazati nasprotno. Razlog temu je, da je vse relativno.

Ko se pogovarjam s svojimi vrstniki, vsakega skrbi, kako bo opravil prvi letnik. Pravijo, da ko narediš prvi letnik faksa, si s tem opravil že 50 % študija. Vsi se borimo. In kdor bo vztrajen, mu bo uspelo. Preizkušnja posameznikove moči. Koliko je nekdo pripravljen in sposoben uresničiti svoje sanje.

Ampak, ko si študent, tudi uživaš!! Hodiš v kino, na koncerte, na potovanja s študentskim popustom, kosila ješ na bone itd, itd. Privilegij, ki ga ne dobi vsak, je pa vsak ponosen, da ga ima.

Rada bi povedala samo še to, da ko boste šli študirat, bodo vse posledice temeljile na vaših odločitvah in na nikogar ne boste več mogli kazati s prstom. Dobrodošli v svet odraslih! Boj za lasten obstanek in odgovorno plavanje v življenju ... Zanimiva pustolovščina ...

KAJ JE LJUBEZEN?

Katarina Nahtigal

Mladi učenjak je prišel k nekemu zelo staremu možu. Vprašal ga je: »Starec, povej mi, kaj je to ljubezen? Pokaži mi jo!«

Stari mož ga je debelo pogledal, se popraskal po svojih osivelih laseh in mu dejal: »Pridi z mano.«

Mladenič je previdno sledil in z nekakšnim prikritim občudovanjem pogledoval svojega sopotnika. Hodila sta po napol prazni ulici. Od časa do časa se je od nekod zaslišal jok ali pa smeh, veselo otroško vzklikanje ali pa prepir dveh mladih ljudi, katerih skupna pot se je začela ločevati.

Nenadoma sta prispela na jaso. Starec je sedel na bližnjo klopeco, mladenič je storil enako. Pogledal je okoli sebe. Videl je otroke, ki se lovijo, videl je dekle in fanta, ki si samo zreta v oči, videl je zaskrbljeno mamo, ki za roko drži svoje malčka ... vendar, ni vedel, kaj vse to pomeni, ni videl ljubezni. Nemiren je rekel starcu: »Rekel si, da bom videl ljubezen. Nikjer je ne vidim! Samo neke ljudi, ki si čudno zrejo v oči ali pa držijo za roke.«

Stari modrec ga je pogledal, se pogladil po svoji bradi in rekel: »Kaj res ne vidiš ljubezni? Je ne čutiš?« Mladenič je samo odkimal, rekel pa nič. Starec pa se je nasmehnil in samo dodal: »GLEJ S SRCEM.«

Mladenič je umaknil pogled s svojega učitelja, zaprl oči in dvakrat vdihnil. Takrat je ugotovil. Odprl je oči ... da, videl je ljubezen. Videl jo je v roki matere, videl jo je v očeh zaljubljenega para, videl jo je v starem možu, ki je sedel poleg njega. In v tistih trenutkih je začutil še nekaj ... Spoznanje ... Obrnil se je k starcu in rekel: »Vem, kaj je ljubezen: ljubezen je življenje in življenje je ljubezen.«

COMENIUS

»Tjaša, ura je deset čez pet ...«

»Mhm ... Dej mi mir!!!!«

Deset kratkih minut kasneje.

»Panika! Zamudili bova! AAAA! Kje so moji čevlji? Kje je pulover???»

»Tjaša, kje je tvoja glava?!«

Verjetno se vam zdi, da je to še en povprečen začetek šolskega dneva. Vendar niti slučajno ni bilo tako. Ob pol šestih zjutraj sva se dve zmedeni, še na pol nezavestni dijakinji 3.b odpravljali v Italijo, natančneje v Bolzano.

Blagor nekaterim, si mislite, vama vsaj ni treba v šolo. No, če dijak noče v šolo, pride šola k dijaku. Ali pa vsaj trije profesorji. In tako smo se skupaj s profesorjem Gorencem, Mohorčičem in Šupetom odpravili na pot.

Namen našega kratkega potovanja je bila udeležba na sestanku dijakov in profesorjev, ki sodelujejo v projektu Comenius, o katerem verjetno nič ne veste, a bomo zagotovo še poskrbeli, da pri tem ne bo ostalo. Tema našega srečanja je bila demokracija v šoli in nekateri dijaki naše gimnazije ste že (sicer nezavedno) sodelovali pri projektu, ko ste odgovarjali na vprašanja o tej temi. In ravno rezultati te ankete so bili tema pogovora med dijaki iz petih evropskih držav: Češke, Danske, Italije, Poljske in seveda Slovenije. Štiri dopoldneve smo skupaj s profesorji skušali ugotoviti, kakšne so razmere v različnih državah in kaj lahko storimo, da bi šole res postale dijakom prijazne ustanove, v katerih bi vsi imeli občutek, da nas upoštevajo in da so vse odločitve, ki se nas tičejo, sprejete demokratično.

Lepa ideja, za katero pa, če jo hočemo uresničiti, se moramo potruditi vsi.

ZGODBICA ZA LAHKO Noč

Manca Čampa

Nekoč je živel deček, ki je mislil, da je svet

najlepši, da se slabe stvari dogajajo samo drugim in daleč stran od njegovega življenja. Bil je pameten, podučen, razgledan in dokaj priljubljen med vrstniki. Nič ga ni moglo prizadeti, nič mu ni prišlo do živega. Marsikdo ga je občudoval zaradi njegove trdnosti in moči.

Deček je rasel in z njim je rasla tudi njegova moč. Deček je postal fant in fant mladi mož. Vedno več ljudi ga je opazilo in vedno več simpatij si je pridobil od staršev, sošolcev, večine deklet in znancev.

Bil je poln ambicij, bil je poln želja, ljubezni, svežine,

nasvetov in predvsem življenja. O vsaki stvari je vedel nekaj, vsakega je znal nasmejati, ničkolikokrat motivirati in vrniti v svet realnosti. Nikoli ni kazal nemoči, vse je znal analizirati in preučiti. Bil je dobesedno neuničljiv.

Nekega dne je spoznal dekle, ki je bila drugačna, zanj skoraj sveta. Takoj sta se ujela in opazila, da imata veliko skupnega. Počasi sta se spoznavala in se veselila skupnih trenutkov in sčasoma postala nerazdružljiva. Dekle je fanta tako prevzela, da si brez nje več ni predstavljal življenja. Zasvojila ga je z vsem, kar je imela, in fant se ji ni bil zmožen več upirati.

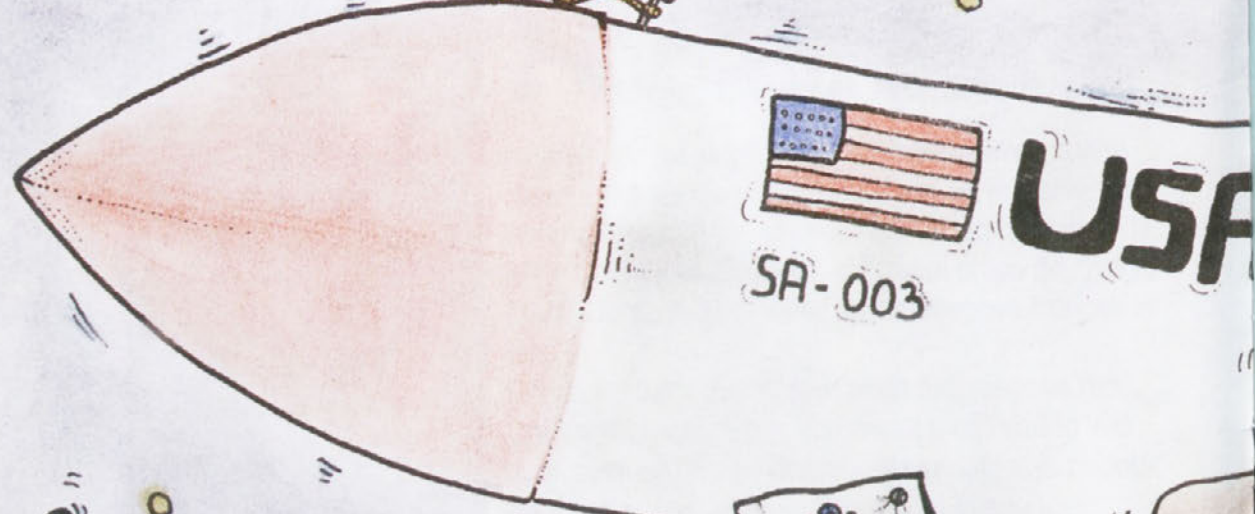
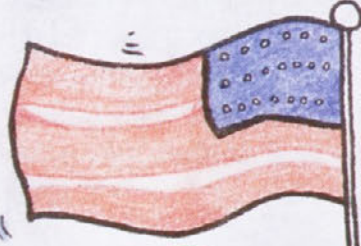
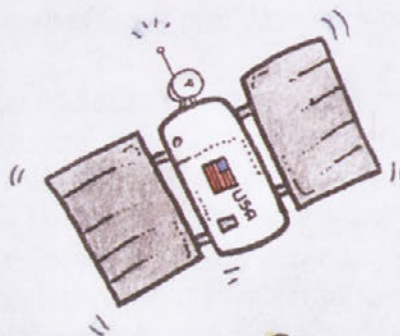
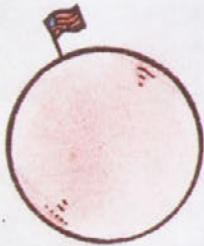
V trenutku je pozabil na ves svet, začel se ji je predajati in sčasoma začel pozabljati na življenje pred njo. Vedno ji je moral biti na voljo, vedno je moral biti z njo, jo ceniti in vzpodbujati, ji stati ob strani.

Poredko je začel hoditi ven, s prijatelji se je videval le še občasno. Postajal je zahtevnejši, saj je moral vedno

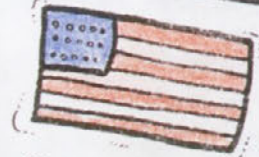

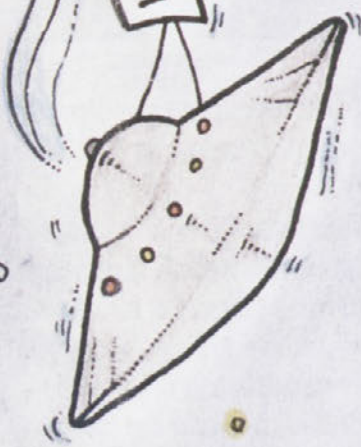

WE ♥ USA!

SA-003

USA

*Literarna
priloga*

ČRNI SNEG

Daj mi, da uničim bolečino,
da jutrišnji dan doživim,
da s toplo poletno milino
si grenko srce pomirim.

Skril bi se, zbežal bi v temo,
obraz moj bil bi hladan,
od vsega dogajanja neprizadet,
na njemu le ciničen smeh.

V sneg bi rad se ulegel,
da umiril bi ogenj v žilah,
cilja ne bom nikdar dosegel
se prej bom v zemljo sesedel.

Daj mi svojega sladkega strupa,
da napijem se tvoje miline
in tvojega tihega hrupa,
da mi bolečina izgine.

Ko je izgubljena še zadnja partija,
ostane mi le melanholija
in večno nesramno trpljenje.
Le to je še moje življenje.

votlo življenje

votle sanje

votla igla

PERFEKCIJA MELANHOLIJE

Jaz sem Distorcija,
Resonanca,
nem odmev,
in svetlobo vpijam.

Sem črna strela
in grom v d-molu
sem mučen solo
preklane violine,
neslišen krik
tišine.

Sem le grenko morje
pekoče bolečine
in ne zapolnjujem
nikogaršnje praznine.

SONCE

Popačena podoba
v ogledalu, na robu.

Propadli ideali
ležijo v grobu,
in temna senca
me spremlja –
temna senca
v oblaku večera.

In sonce
meče sence.

V prazno srce
temo prinaša.

Resnica ne meče senc
in teme resnica ne nosi.

ergo: ni sonce resnica
saj temo okoli mi trosi.

Hladno bolečino
mi sonce zadaja
in krvavo
ponoči zahaja.

V PUŠČAVI UMA

iz tal raste hudobija
ki daje podobe mi hladne
ubija, svetlobo ubija
v črno se temo zavija

hodim po zemlji tej tuji –
ni moja še noga tukaj hodila
znanih obrazov ni (zadnja je ura odbila)
veter pošastno prav tuli

prinesi kozarec mi vina
in vode še zraven prinesi
kaj? vsa voda se v kri spremenila
potem pa le vina mi nosi

ni vode in jaz nimam moči
ne hodim, pasivno le blodim
svet gledam čez motne in temne oči
kdo sem in komu naj sodim?

ko gledam naprej skoz' meglò
me strese, kot da elekrika skozi mene vodi
pri srcu postane le malo toplo
ko mislim o lepši usodi

a telo se prav hitro upre
želodec teh misli se brani
kako naj prebavljati take začne
ko vedno s črnino se hrani

TEBI

1.

Bili so časi, ko bi ti lahko zaupala celo večnost,
samo stekla bi k tebi in začela govoriti.
Mogoče bi se mi smejali, zate pa vem,
da bi poslušal...
Kot da bi te poznala že vse življenje.
Kot bi te vrgli angeli na zemljo.
Da bi le obstajal večno,
da le ljubila bi te lahko.
In ko čas minil bo lepih dni,
ko se le zdaleč spominjala te bom,
takrat ti obljubim,
našla te bom
in ti za vedno vrnila slovo...

2.

Skušam se zadržati in te pustiti stati tam.
Ko bi bila jaz le jaz, ti nebi ljubil celega sveta.
In gospod nihče bi vetru govoril o nama,
tisto najsvetlejšo bitje pa bi ležalo in se smejalo.
Zgodilo bi se to, kar si ne upaš pomisliti
in dejali bi, da te ni več..
Da te nihče ne najde..
Labodi bi me spremljali,
saj veš, tisti, ki si jih imel rad.
Ne misli si, da bi jokala.
Tudi oni si nebi drznili.
Svetloba bi ugasnila
in zapomni si...
Moja duša bi umrla s tabo.

AMIŠ

GOSPOD AMIŠ
SEDI NA KONJU
BUDALO NE VE DA SO IZNAŠLI ŽE
TRAKTOR
KONJ MU CRKUJE
TRAKTORJI PA IMAJO VEČ KONJEV

GOSPOD AMIŠ
S SVOJIM GLUPIM KLOBUKOM
BOG JE POZABIL NATE
TI NIMAŠ KRALJESTVA

VZEMI SRP IN REŽI
REŽI VRATOVE IN SPRAVLJAJ SI ŽETEV
KOSI DUŠE IN NE OKLEVAJ
DA DOBIŠ SVOJE KRALJESTVO
MED GOREČIMI POLJI
IN GNIJOČIMI TRUPLI
KJER TI BODEŠ KRALJ

GOSPOD AMIŠ
ODREŽI SI GLAVO
BOG TE NE JEBE

IZGUBIL SI STAVO

RDEČA REKA

Čustva v meni,
kot reka krvi,
v pekel rdeči,
v ogenj besneči
nemirno drvijo.

Ni pomoči –
nič ne odreši me,
nič ne ustavi
reke goreče,
ki v žilah mi teče.

A vode v meni,
vse vrele, krvave –
nihče je ven ne spusti.

V globini ostaja,
od znotraj razjeda
in kmalu... srce mi utopi

LET 01

Poletel bi rad
gor, daleč tja
v belino neba

Rad bi letel,
ne bo mi žal,
če ne pridem nazaj

Poletel v nebo bi,
odletel bi stran...

Kot ptica neba
poletel bi tja –
stran od laži
tega sveta

Poletel v nebo bom,
odletel bom stran!

A kamorkoli grem
le eno vem –
na zemljo nikdar
se ne vrnem

SMRT

smrt...
zvonjenje v glavi...
na drevesu,
v daljavi –
smrt,
smrt.

v mrtvaški prt
zavit...
spregledaš me...
ker sem skrit –
zavit
v mrtvaški prt.

razdrt...
na kose dan
na atome znova
razdri me –
da tvoj bom,
razdrt.

smrt...
je vse... in
vse je
smrt
in vsak dan greš
v smrt

vsak dan
umreš...
vsak dan – poslednji dan
in vsak dan greš
razdrt, v mrtvaški prt
zavit v smrt

UTESNJENI RITMI

((b((()))))

((()))

(i)

((((( )))

((((( )))

((((( ))s)

( )

(t((( )))

((((v( )))

((()))

( )

(((((o)))

AD INFINITUM

Pogledam na levo – zlagani obrazi!
Pogledam na desno – zlagani obrazi!
Povsod so zlagani obrazi.

Z zlaganimi očmi gledajo v svet,
v lastne pajkove mreže ujet.
S slepimi očmi častijo svojega boga.
S kruto, krvavo roko on svetu vlada.
Heretika duša že v pekel pada,
ki v večni ogenj je v temi ujet.

Razviti paraziti – metljaji
izkoriščajo ovce!
Saj ovce so krive,
kaj se pustijo?!
Ah, ta živina vodljiva...
Božjemu ljudstvu vse to je dano,
sežgite svetnike, vse je zlagano!

Vse je zlagano – vsa čustva vesela,
vsa družba, polna plevela.
Odšla je *resnična* resnica,
ne oklepa sveta se več njena ročica.
To kar je ostalo,
vse je zlagano!

Na svetu le laž še obstaja
množi se, nenehno podvaja,
na večni obstoj se pripravlja.

Še moje beseda – še te so zlagane,
izginite vse moje misli bolane!
Kako iz laži naj resnica nastane?

LJUBEZEN

Ljubezen
se sliši
kot pesem
Kot pesem
že zdavnaj
odpeta
Kot pesem
klišejev
nikoli posneta
Kot dva
telesa
v mesečini
objeta
Ljubezen
se sliši
kot pesem
Kot pesem
nikoli
prejeta
Kot pesem
ki z grla
mojega
nikdar
ne bo pet

VOJNA

spet pravijo bo vojna
spet rdeče bo nebo, oh groza
spet bodo krvave tekle reke
v krvava morja
in krvavi bodo oceani

spet bomo sadili lobanje
v krvavo prst
in nič ne bomo želi
spet bomo umrli,
ki nočemo umreti

in spet bodo krvave gobe na obzorju
in bomo trpeli
dokler ne bomo utonili
v tem krvavem morju,
ko tema bo na svet spet padla

in tam nekje, v deželi lepih
svoboda umira

II

nočem več vojne
in bliska in krika.
kaj vidi človek v smrti
in kaj vidi Smrt v človeku?
ko gledaš v obzorje, kaj vidiš?
a vidiš smrt kako jaha na konju in kliče
na ves glas, kliče tvoje ime?
ne, nočem več gledati trupel otrok,
premajhnih da vedeli bi kaj je vojna
(zoglenela trupla odnašajo v noč)

nočem več videti

III

nočem več biti vojak, ki gleda v sence
nočem več biti žival,
ki kolje, da ne bi zaklan v jarku obležal
nočem več bruhat krvi,
tri dni, od plina z daljav
nočem poslušati vetra,
in iskati v njemu
odmev Smrti

mar nismo ljudje na obeh straneh?
mar ni moj sovražnik človek
z obrazom in dušo?

zakaj sem žival?
vsak dan manj človek,
ko gledam kako mi duša umira.
Ko gledam strahote
kmalu ne bome več
čutil nemira.

IV

Vojna
krvavo zahaja sonce
poslednji dan se končuje
jutri pomremo prav vsi

nočem živeti več dolgo
in res se prav kmalu konča
ta obstoj, ki mu praviš
ŽIVLJENJE

kako vedo oblaki, da bomo umrli
vsi, ki smo še živi?
kako ve sonce, da sije krvavo
poslednjič za nas?

blisk se že vidi
miljonkrat močnejši od sonca
miljonkrat svetlejši –
prinaša pa temo

kmalu bo konec...
stotine bliskov nastaja
umira svetloba
življenje poslednič odhaja

čez stotine let
le ščurki živijo

IMPRESIJA TRENUTKA

tišina

(... v glavi tišina razbija...)

KRIČANJE

(...prav mirno prihaja iz dna...)

rad bi odnehal -

prenehal trpeti

prenehal živeti.

a smrti ne morem,

ne morem v objem

čeprav na svetu nič mi ne gre

odnehal ne bom

vztrajam naprej

(...takšen pač sem...)

mogoče pa jutri bo bolje

(baje)

TEMNI DEMONI

Temni demoni
na svojih, s snegom
obloženih krilih
me dvigajo v višino.
In skupaj letimo
nad črne ledene labode.

skupaj letimo
skupaj gorimo
skupaj letimo
skupaj – v višino

In gori pod črno kovino
spustijo moje nemočno telo
v globino.

mrzel je zrak,
mrzle so zvezde
mrzla podoba na črni kovini

Le kri v žilah vre
od neslutene bolečine,
ki um mi stre.
Srce zagori od vročine
bolečina pa ne mine –
naprej se razliva
in traja
dokler razžgano telo
na ledeni površini
se ne razbije.

1. SAMOUNIČENJE

Topovi
in mlake krvi,
svet od nekdanj
po norosti smrdi.

Z vso silo
naprej,
naprej
v samouničenje.

Ljudje postajajo
zlo,
da jih zlo
ne bi zlomilo.

Do kdaj?

2. POŽIREK

Predolgo
sem pila
iz tvoje čaše.
Z vsakim požirkom
bolj zastrupljena
sem izgubljala oblast
nad seboj.

Prevečkrat
sem omamljena
plazila po štirih,
v blatu sem iskala zlato.

Odklonim požirek

Hitiš oločitev spremeniti:
srebrna penina
in pisane luči,
prigovarjaš, naj v solu plešem,
naj se mi zvrsti,
žametne cvetove vrtnic
polagaš
v zlomljene dlani.

Odklonim požirek.

Ne razumeš?

Ne želim se več zastrupljati.

3. GOST

Kdo vlada
v mojem svetu?
Medtem,
ko uporno trdim,
da sem to jaz,
predajam
vajeti tebi.

Trkaš
na vrata
mojih soban
in jaz te spuščam
naprej, opravičujem te.

Spuščam
te v sobane,
ki te begajo.
Odpiraš okna,
iščeš izhod,
bežiš od ljubezni.

Midva
si nisva ista.

4. POŽELENJE

Hočem te.
Želim si te.
Čimprej.
Ne zadržuj se.
Povej,
kaj te vzdraži?
Kaj ti je všeč-
česa hočeš vedno več?

Če hočeš,
lahko le ležiš
in mi popolnoma prepustiš
raziskovanje svojega telesa
in draženje čutil...
Lahko grem mimo vseh pravil.

Kakor želiš.
Važno je le,
da pohitiš.
Ne morem več čakati.
Nocoj
se hočem s teboj
igrati.

5. O PRIPADNOSTI

Mogočen zid
ločuje čudake
od tistih,
ki niso.

Dovolj je nasmešek
in že sem na drugi strani.
V resnici
pa ne pripadam.

Nisem ne tu
in ne tam,
sem vse,
a še prej sem nič.
Vseeno bolje,
kakor kič.

6. SREČANJE S TABO

Srečanje
s tabo
je vožnja
z vlakom
izven tirov.
Nobenh postaj,
izbruh mladosti,
trkanje na vrata
ekstaze, norosti.

7. ŽIVLJENJE

Daj mi tisto,
kar v sebi
že imam,
pokaži,
kar od nekdanj vem,
povej mi,
da verjeti smem.

8. NOČ

Gosta megla
objema
črn svet.

Prodorni kriki
v daljavi
zbujajo vpražanja.

Veter nemirno
kuštra drevesa,
srna plaho
pogleduje mladiče.

In ceste
in hiše
in stene,
kjer spijo ljudje,
vse trepeče.

Noč gleda vse sence,
zažira
se v dvome.

9. BITKA

V bran sem
postavila
svoje ranjene
vojščake.

Bijejo
krvave bitke
za varnost,
v imenu ljubezni.

Sulice obupa
izstreljujejo
za mir.

Stojim na čelu,
jaz-
vojskovodja.

Gledam
to utopijo
in mi ni več jasno,
kaj je kaj.

10. MOST

Čustvom
sem marioneta.

In me ni.

Kdo sem?

Kdo si?

Zarineš
se mi v jedro.

In me ni.

In me ni.

Kje se končam jaz?

Kje se začneš ti?

Tu sem le
lutka.

Ti si vstopnica
skozi neviden most.

11. VEGETACIJA

Skozi okno stare izložbe
zre neatraktivna liuka.
Na njej se prah nabira.
Odeta je v smešna oblačila.

Dete inkubatorja
globoko spi
v nerojenem svetu.
Na čakalni listi
se menjajo številke.

V živo blato
tone ogromen kamen.
Brezčutno proti dnu,
zavedajoč se usode.

Jaz sem ves ta jebeni
nič veselja,
čutin,
kako si me prilašča.
Postala sem
vegetacija
z odebeljenim v -jem.

12. * * *

Tu in tam
se srečava.

Plus in minus.
Minus in plus.

Prepletava se
in jaz te preizkuša:
Lačen si,
lačen telesa,
požiraš.

Začnem vpiti
skozi kožo,
zarinem se vate,
želim predramiti
nežnost v tebi.

Strast
je toliko enostavnejša,
zavedaš se tega,
veliko bolj znosna je od
ljubezni.

Tu in tam
se srečava.

13. IGRA

Igrava igro.
Tvoj ponos,
moja žival.
Premikata
šahovske figure.

Pripravljen
si dati vse,
samo ponosa ne.
Ja,
igro je treba
premišljeno igrati,
kdo ve,
kje bi pristal,
ko bi tvoja žival
pogoltnila moj ponos,
mi praviš
in se smejiš.

Moja poteza.
Premaknem figuro,
kot mi veleva žival.
Iznenada
se tvoj ponos
pomanjša,
zato roka navajeno
raztrešči šahovnico
in male figure
padajo po tleh.

Time out,
a nikakor ne konec.

Info:
Le žival
lahko premaga žival.

A takrat igra
ni več igra.
Postane
nekaj povsem drugega:
Sladka,
nagonska,
najbolj naravna
harmonija...

14. EGOMAN

Pazi se,
grob je moj značaj,
ob mojem imenu
bi moral stati klicaj.

Vseeno mi je zate
in sploh za cel svet,
tebi
in vsaki drugi
lahko slečem gate,
zame si le še ena
ženska smet.

Mala,
tu si le zato,
da nahraniš moj ego.
Pridi,
le pridi v vprego.
Jaz bom pel,
ti pa boš plesala,
ob vsakem namigu
boš noge narazen dala.

Nikar ne utrujaj
svoje male ženske pameti
z mislimi o tem,
kaj si sama želiš,
saj veš, da od mene
tega ne dobiš.

Ti se samo sveti
in preveč ne sprašuj,
bodi moja trofeja
in me spoštuj.

15. NOSTALGIJA

Še enkrat
bi rada
čutila
tvojo kožo
na svoji,
toplo sapo
na vratu,
še enkrat
bi se ti predala,
te požrešno jemala,
še enkrat
bi te ljubila.

Še enkrat
bi se s tabo
napila noči,
pila bi jo do dna,
do jutra...

16. KO BO VSE MINILO

Nekje v ozadju
spomenik -
tam se je zgodilo.
V takšnem spominu
boš shranjen,
ko vse bo minilo.
Ko dim se razkadi,
vroča žerjavica
dokončno ohladi,
boš služil le
v opozorili,
rdeč pečat,
"ne hodi tja"
svarilo.

ST. WHORE

Hočeš bit svobodna,
svobodna kot kurba?
zakaj potem zatiskaš
oči pred grehom
in zavijaš v nešteto
se tančic

Hočeš biti drugačna od drugih,
enaka le sebi?
zakaj potem besede,
ki v usta so položili drugi,
izgovarjaš znova in znova
dneve, noči, leta in dni

Hočeš biti svetloba,
močnejša od sonca neba?
Hočeš biti tema,
temnejša od moj'ga srca?

Hočeš biti svetnica,
brez poželenja in greha?
zakaj potem pomakaš
prste nedolžne v še toplo kri
in ustnice oblizuješ
ko kri ti po prsih polzi

Si dol padajoča cesta
krik iz globine,
krvavo poželenje,
senca tišine,
Hudičeva nevesta

BURNING TUMOR

Never alone
I hide in your words
in sync with your voice
I float in the air
and scream with the noise

I hide between your deaf ears
and live behind your empty eyes
I am the evil on the rise
growing strong inside your fears

Like a blade of rusted metal
I hide in your rotten blood
too wild and strong to ever settle
I am your fallen man-made God

I spread my evil hands around you
I want your life, I want your mind
my poison will forever bind you
and in my hell no hope is found

KRIŽAR

jaz sem križar
prihajam iz svete dežele

krvav je moj meč, krvav je moj ščit
krvava beseda me žene

moje orožje je božja beseda
in moj meč je križ

jaz sem moč meča, božji podanik vdan
jaz sem božji srd

jaz sem križar

ko koljem krivoversko živino
začutim boga veličino

in v srcu toplino
ko meč gre skozi srce

ni večje miline, kadar mesta gorijo
in kriki odmevajo v noč

od vonja po žarni daritvi
takrat bog mi da moč

brezbožja drhal
jaz sem božja beseda

jaz sem moč križa
jaz sem križar

ICE-COVERED LANDSCAPE

Oh, the landscape.
Oh, the forests covered in snow.
Oh, the icy lakes.
They all call out your name.

I want to be the god,
that makes the land so foggy,
so I could hug the frozen earth
into which I put your lifeless body.

I want to be the frozen soil
covering your buried body,
embracing you in endless sleep
I will have you, no, nevermore.

I want to be the crying rain,
my body raindrops sear,
my aching heart they rip and tear,
I feel the never ending pain.

The night will go forever on,
and snow will cover all the land,
her life has ended, hope is gone,
I want the suffering to end.

The earth will be her last bed,
and trees will be her tombstone,
her dirge will be a silent breeze,
and fog her crying mourner.

TEMA

Plamen ugaša,
svetloba blede,
zapirajo trudne
se moje oči.

Utihnile so ptice,
odpadel je cvet,
tema je padla
na naš beli svet.

V črnem blisku teme
nihče te ne sliši, ko jočeš
in moliš k svojem bogu,
da umreti še nočeš.

V temi ni prostora
za srečo veselje,
v temi svetlobe ni.

V temi obstaja
le strah in trpljenje,
vse to je namenjeno ti!

V temi rojeni
vsi smo, krvavi
smo dete v temi rojeno.

Živimo življenje
v beli svetlobi,
nato pa v temo umremo.

HCHO

sam...
delujem v mraku
gledam...
proti črnemu oblaku

hodim proti vetru,
čutim bolečino,
gnusi se mi svet,
ki plava v formalinu!

v HCHO shranjena
sveta je hudobija,
za vse veke balzamirana
kvazi-lepota, blišč in kemija

za vse generacije shranjen,
da nikoli ne bo pozabljen
koncentriran izvleček sveta,
ki spremembe ne pozna.

nikoli drugače, vse bo ista bolečina
za vse XYZ generacije, ki še pridejo
nikoli se druga svetloba ne bo na zemljo spustila
v formalinu vloženi, kmalu odidemo.

FIZIJA

Počasi a vztrajno
podiram ta svet
počasi –
nazaj v atome

Utopično delujem
spremenil bom svet
v revolucijo
tam – v rdeče odet

Spreminjam ljudi
(še sami ne vedo)
počasi –
nazaj v ljudi

Odkrivam krivice
in rušim pravice
tega sveta
naj Solnce zaide!

REZILO

Hladno rezilo ne čuti toplote,
ko v toplo ga roko jaz primem.

Ne čuti topline vse vroče krvi,
ki s tem jo rezilom prelijem.

Od tega rezila umrejo naj vsi,
vsi ki nasprotujejo meni.

Na hladnem rezilu vroča bo kri,
saj jeze preveč je v meni.

Ostro rezilo gre skozi meso
z milino, ko vode svobodne.

Zaklane z rezilom naj poneso
v pekel - med krike strahotne!

A življenje ni vedno teklo tako
ni vse vedno bila le morija -

ubijam jaz vedno samo za Njo,
njo ki zdaj z Bogom počiva.

A sladko maščevanje ni,
zavil sem se v mrtvaški prt.

Izžgane zdaj moje so oči,
srce je moje kamen trd.

TIŠINA

Jaz sem praznina
neke celote

In sem enosmernost
melanholije

Prisotnost strihnina
množine ednina

Sem v sivini razklana tišina

NEČISTA DUŠA

Hočem ubijati,
hočem trgati meso s kosti
in s toplo krvjo zarisati
pentagram.
Zemlja, voda, zrak, ogenj
nečista Duša.
Zadiram svoje prste v toplo meso.
Moji prsti so noži,
ostra rezila nad toplo telo,
krvave roke dvigujem v nebo.
Grizem kožo dokler ne pridem do kosti.
Koža, meso, kost
nečista Duša.
In čutim –
toplo kri v grlu, kot vino.

Topla kri, hladno srce
Deviško bel vrat, pokvarjeno srce
Rožnate prsi, hudičevo seme na porcelanastih stegnjih
Rožnati cvetovi, žveplo.

In tema požre te.
Ne vidiš, ne slišiš, ne čutiš
ni skušnjave, ni greha
le Odrešitev.
A še vedno me preganjajo
tvoje črne kristalne oči,
ki spominjajo na to česar več ni
in okus krvi spominja na dni,
ko sem prvič te okusil.
Ni več skušnjave,
le Odrešitev.
Nežne roke – kot iz slonovine,
vse lepo enkrat mine.
svetlobo tema ubije,
in poslednja roža v tvoj spomin
osamela na grobu zgnije.

REQUIEM

strašna si strašna v svoji podobi
slutim te a vendar uživam
(še vedno sanjam o lepši usodi)
in tebe zdaj k sebi pozivam

moja prijateljica stara
z grenkobo v srcu pozdravim
črnina srca me ne vara
daj, da te se boleznj ozdravim

reši me da rečem ti hvala
pozabil nikoli te ne bi
luč si na koncu tunela mi medla
slep se obračam zdaj k tebi

trpljenja odreši vzemi me k sebi
življenje več nima pomena
črn plašč se v valovih razliva po tebi
še vedno ne vem ti imena

Strašna si strašna v svoji podobi
Moja prijateljica stara
Reši me da rečem ti hvala
Trpljenja odreši vzemi me k sebi

KONS:
človeksencemelanholija

I

govorim.
hinaovski posmeh
kričim.
nihče me ne sliši.
veter v laseh
nikdar ne zmagujem,
onemogočen sem.
in zakon
gravitacije
me potiska
k
tlom.
in nič se ne zgodi –
v življenju
rodiš se
živiš, umreš.
in trpiš
govoriš
a besed se nihče ne spominja
goriš
a pepel ti veter razpiha
in slikam
slike vesele, z lastno krvjo!
ustvarjam
a vse mi vzame požrešno nebo.
in pada
pada, neustavljivo,
v črno melanholijo
človek
in črna luknja
vsrka svetlobo.

II

vzel bi resnico
za svojo nevesto.
a ni je.
vzel bi pravico
za luč v tunelu.
a ni je
in tema razsaja.
in moraš trpeti
da se upreš.
se moraš upreti,
če hočes živeti,
moraš živeti,
preden umreš
in moraš umreti
če nočeš trpeti
na meni odprta je rana
pri rani je ogenj rdeč
in rano mi ogenj obliva
in rano mi plamen zapira
bolečina ustavlja trpljenje
rdeče-rumeno, krvavo življenje.
sence videvam
sence –
pred mano kot človek stojijo.
ponoči v znoju se zbudamo
in kričim na ves glas
besede, ki jih govorijo.

VRTNICA OB KUŽNEM ZNAMENJU

Ljubim te z vejami tise.
Kot suhi bori,
ki točijo solze krvave.

Ljubim z žveplenimi hlapi.
Kot vrtnica,
ki gnije na grobu.

Ljubim te s krožniki
suhih listov, ki tečejo
po žilah.

Kot nežna jutranja meglica
nemirno sem sam.
"Zakaj omahuješ?"

Kjer umirajo sanje
počasno smrt
me pričakuješ.

SIV ČLOVEK

siv človek
gleda v ogledalo
in sivo je vse okoli
siv je človek
siva podoba
siva je soba
sivo je vse

in zunaj
siva je trava
sive so rože
sive drevesa
ki ne rasto
sive so ptice
ki ne pojo
sivo nebo
sivi oblaki
sivo je sonce
sive so sence
sivo je vse

siv človek
gleda v ogledalo
in sivo je vse okoli

siv človek
v krsto se vrne
sivo je vse
le njegove oči – so črne

BELO OMELO

tvoje besede
kot belo omelo
me parazitirajo
in skupaj umiramo
vse v prah sesede

tvoje roke
kot igle so ostre
v kožo zarite
penetrerajo žile
tišina nemirno zaide

tvoj angelski glas
se mi ovije
okrog hrbtenice
da zavibrira dokler
resonanca ne stre je

tvoje besede
objemajo me
na beli poroki
v beli obleki
v beli bolezni
sad tvoje ljubezni

DESTROYED WITHIN

Can you find a passion in my depression?
Can you learn a lesson from my aggression?
In this eruption of self-destruction,
under heavy mind oppression,
I try to find devotions
in these screwed-up fake emotions.
Holy book obsessions,
please just kill me!

EMPTY INSIDE
NOTHING TO HIDE
FREEDOM IS BOUND
RESISTANCE BROKEN

MAKE UP YOUR MIND
DESTROY YOUR OWN KIND
FEAR WHAT YOU FIND
INSIDE YOUR SCULL

DH 2003

ugajati. Vedno se je moral podrežati.

Večkrat so ga ljudje spraševali, če se še spominja tistega dečka v sebi, polnega epistema, drugačnosti in volje. Ni jih razumel, ni jih hotel razumeti. Videl je le njo. Začel je pozabljati na vse okoli sebe, tudi družino in kar je najhuje, začel je pozabljati nase. Nihče ga ni več prepoznal.

Postal je nesrečen, čeprav si tega nikoli ni hotel priznati. Postal je nezadovoljen in nepredvidljiv. Bil je poln občutkov krivde in v duši zelo nemiren. Nič več ga niso zanimale stvari, ki jih je počel pred tem. Njegova prva misel je bila ona in zvečer je zaspal z mislijo na njo.

Mislil je, da mu ljudje okoli njega želijo le slabo in to ga je sprevračalo v negotovost. Ni se več znal nasmejati, morda le takrat, kadar je to počel na silo. Bil je utrujen, od sebe, od vseh, pa se je še vedno tolažil z mislijo, da je vse v redu.

Nekega lepega sončnega dne, ga ni našel nihče, niti ona. Nihče ni vedel, kako je bilo vsem hudo in kako težko je bilo šele njemu. Ni se mu ljubilo niti vstati. Objela ga črna senca večera in ga zazibala v mrzlo zimsko jutro. Ko so ga našli tam, je bilo že prepozno. Vedli so, da jih ima rad in da bo vedno ostal dober deček, vreden spoštovanja. Njegova edina napaka je bila zasvojenost ... zasvojenost z odnosi.

Miro Saje: Pomembno je, da mladi ločijo dobro glasbo od slabe

Miro Saje je vedno nasmejan

in aktiven človek, ki te kaj hitro spravi v svojo voljo. Tudi debate z njim so zelo zanimive in tokrat sem bil jaz tisti, ki je padel vanjo. Kot odličen dirigent, profesor glasbe in poznavalec le-te mi je znal povedati veliko tako o glasbi in glasbenikih samih kot tudi odnosu mladine do glasbe in glasbenega ustvarjanja

Kakšen je sedaj odnos mlajših do klasične glasbe?

Določena skupina mladih se seveda zanima za klasično in kvalitetno glasbo oziroma znajo ločiti dobro glasbo od slabe. Vseeno so tisti, ki se zanimajo za

resno glasbo, redki, nekateri pa obiskujejo glasbeno šolo, igrajo v orkestrih in se zanimajo tudi za to zvrst. Mislim, da je nezanimanje do resnejše glasbe pri mladih posledica nepravilnega ravnanja, mogoče izobraževanja v osnovnih šolah. Mogoče mladim preveč vsiljujejo to glasbo in je zadeva napačno predstavljena.

Pa se izobraževanje na tem področju izboljšuje?

Se. Če se mladim predstavi tehtna skladba, z neko vsebino in če se jo pravilno prikaže in razloži, je to v redu. Sicer pa mladi nikoli ne reagirajo odklonilno, ampak pokažejo zanimanje, vsaj osnovno, za vse, kar jim ponujamo. Mladi so strašno glasbeno nadarjeni. Tudi veliko poslušajo glasbo in ločijo dobro glasbo od slabe ne glede na

zvrst. Kvalitetne glasbe je ogromno, ni nujno, da je klasična. Po mojem mnenju je bistveno, da znajo ločiti slabo glasbo od dobre. Sam klasične glasbe ne forsiram.

Veliko mladih se začne z glasbo ukvarjati zato, da bodo frajerji kitara je še posebej priljubljen izbor. Ali potem, ko ugotovijo, da stvar le ni tako preprosta, pogosto obupajo?

Na splošno mladina sploh ni slaba. Je zelo bogata, pestra in zanimiva in če gledam sebe v teh letih ali pa mladino sedaj, vidim, da je mladina veliko bolj aktivna že samo na področju instrumentalnega pouka. Če pomislim, kaj se sedaj igra na nižji glasbeni šoli in kaj se je igralo takrat, ko sem bil jaz dijak, je to ogromen korak naprej. Učenci, ki igrajo ne le v glasbeni šoli, temveč tudi v kakšnih zasedbah, res trdo in kvalitetno delajo.

Kaj pa lokalni neuveljavljene skupine? Se kvaliteta dviguje?

Ja, sigurno. Včasih mi prinesejo za poslušat posnetke kakih novih skupin in sem vedno znova presenečen. Všeč mi je, če skupine uberejo neko svojo pot, svoj stil in so nekaj posebnega. Absolutno se na tem področju veliko dogaja.

Za pridobivanje izkušenj mlad glasbenik potrebuje čimveč izkušenj javnih nastopov. Ali se kaže potreba po nekem središču, kjer bi jim bilo to omogočeno? Ali Lokalpatriot (novomeški mladinski klub, op. p.) ponuja dovolj možnosti neuveljavljenim?

Predvsem mi je všeč, da se sploh nekaj dogaja. Lokalpatriot je vsekakor prinesel določeno popestritev na tem prostoru. Mogoče tudi nisem dovolj seznanjen z vsem, kar se dogaja. Mogoče bi naredil krivico, če bi rekel, da neuveljavljene skupine ne dobijo priložnosti, vendar je zelo v redu, da bi do tega čimvečkrat prišlo. Saj ni nujno, da so to ravno top termini, lahko je med tednom ali pa v nedeljo. Je pa super, da imajo mlade skupine prostor in možnost, kjer se lahko predstavijo in nabirajo prve izkušnje. Ni pa nujno, da je to Lokalpatriot, lahko tudi kje drugje. Je pa vsekakor v redu prostor za mlade.

Kdaj in kako uspe lokalni skupini postati slovenska skupina? Je tu le glasba in njihovo delo ali postaja vse pomembnejša promocija, delo managerja?

Smo v takih časih, da je glavna stvar priti v medije. Žal preveč ne poznam tega ozadnega komercialnega dela. Vprašanje je, koliko je skupna prisiljena biti komercialna, da postane slovenska torej da postane vsesplošno slovenska skupina, ne pa da jo poslušajo le določeni sladokusci, ljubitelji te zvrsti ali zasedbe. Da postane glasba širših množic, mora biti skupina precej komercialno usmerjena.

Ali postaja Novo mesto vedno bolj pomembno središče glasbenega dogajanja?

Seveda. Dejansko rezultati kažejo na to. Ne le potrditve na tekmovanjih, temveč tudi na koncertih v Novem mestu se vidi ogromen korak naprej v zadnjih petnajstih letih. Tudi Rock Otočec je ena zelo v redu popestritev v tem prostoru, nekaj novega.

Kaj si mislite o predelavah klasičnih del in vpeljavo klasičnih elementov v pop glasbo? Kot na primer Sting, ki se je podal v jazz in uporabil veliko klasičnih inštrumentov, in pa Vanessa Mae, ki je delala priredbe klasičnih pesmi?

Osebnostno nisem preveč naklonjen temu. Kar se Stinga tiče jazz je precej relativna zadeva. Težko rečeš, kaj je jazz in kaj ne. Stinga osebno precej cenim, tako da njega ne bi preveč kritiziral. Mogoče pa je to en način približanja klasične glasbe, za katerega pa si sicer moraš vzeti čas, moraš imeti neko določeno znanje. Velikokrat so take zadeve precej poceni narejene in velikokrat se konča s čisto nečim drugim, kar sploh ni podobno ničemur. In to ni pošteno do skladateljev.

Kako gledaš na uporabo klasičnih glasbil violine, trobente v pop glasbi in kako gledaš na nastope pop glasbenikov v klasičnih glasbenih ustanovah? Na primer Jan Plestenjak v Slovenski filharmoniji in podobni dogodki v tujini?

Vpletanje orkestralnih instrumentov v pop glasbo je v redu, če je narejeno dobro. Zakaj ne bi ti instrumenti nastopali tudi v pop glasbi? Če slišim, da je priredba kvalitetno narejena, sem zelo vesel in zadovoljen. Predvsem nadgradi vso to več ali manj studijsko in elektronsko narejeno glasbo. Kje se nastopi pop glasbenikov dogajajo, je pač stvar posamezne ustanove. V tujini so ti dogodki absolutno sprejemljivi. Nimam predsodkov glede glasbenih smeri in kje so izvajane, le če je stvar kvalitetna.

Kaj pa cela slovenska glasba? Glasbeniki na sceni ostajajo precej dolgo časa. Redko pa se pojavljajo nove popularne zasedbe? Je slovenska scena majhna?

Vsake toliko časa se vseeno pojavi nekaj novega. Res pa je, da so določene osebe na sceni zelo dolgo časa. Upam, da ne bo ostalo na tem in da se bodo pojavljale nove skupine in posamezniki. Ne bi rekel, da je Slovenija majhna. Je pač določen prostor, na katerem se veliko dogaja.

Ali je uporaba angleških besedil in izrazov zaskrbljujoča?

Da, zelo zaskrbljujoča. Če je namen tega, da se uspe samo na račun angleščine, je to slabo.

Prestavnik Slovenije na Evroviziji poje v angleščini.

Ja, to je eno področje, ki je zelo vprašljivo. Kaj se dogaja na Evroviziji, je zadeva zase. Če je to predstavnik Slovenije, mislim, da je prav, da poje v slovenskem jeziku. Glede na to, da cel svet ne more razumeti slovenščine, je realnost. Čeprav so že zmagovale zasedbe z manj poznanimi jeziki.

Zakaj veliko glasbenikov ne priznava Evrovizije in je ne podpira?

Verjetno zaradi zakulisja. Glede na to, da določene države več let zapored dajejo ena drugi podporo, je to že en podatek. Ne bi rekel, da je to zrežirano, vendar ljudje to vidijo in je ocenjevanje nekoliko neregularno.

TKO ŽELI PÓSTATI "REŽISER"?

Tisti naj tega članka ne bere!

Tovariš Hišnik / P.G. / Peter Golob

Potrebuje:

-30 zvrhanih žličk, mislim korol, se opravičujem, samokolnic oziroma, če dobro premislim, kar en poln kamion prožnih svinskih živcev, po možnosti svežih (za nakup priporočam mesarijo Bogpomagaj, ki vam med drugim ponuja tudi sveža puranja srca, goveja jetrca in zmrznjene ledvičke pa tudi panirane palčke ovčjih možganov imajo dovolj na zalogi; slednje bi vam prav slastno teknile v tem predmaturitetnem času).

-300 litrski sod poln "cajta"; zaradi izredne prilagodljivosti bi se najbolje prilegel srednjeevropski (najboljšega dobite v butiku Bogdaj, kamor so me med ustvarjanjem usmerile vse neprofitno naravnane javne ustanove, začeni s šolo).

-3 bale prošenj in kopicu nevzajemnih poznanstev

-"još jedna žlica vegete"

Pred serviranjem predlagam, da o sestavinah kar se da potihoma obvestite vse jedce in prepričan sem, da jim ubežite le z blažjo smrtno kaznijo. Morebitno preživeli osebek po obroku takoj odpeljite na urgenco Boguhvala, da se ga reši pred

izločanjem hrane skozi ustno odprtino in se mu očisti prebavno pot. Ako se hipotetično preživelemu ne zagnusi nadalje uživati podobno režisersko hrano, čestitam! Nov režiser je rojen. Naj se ga Bog usmili!

Z uredništva časopisa "CENZURIRANO" so me prosili, naj bralcem podam svoja občutja pred, med in po gledališki predstavi ZID.ŠOLA.ZID ali šola ni šala. Čeprav se nočem samovšečno kjerkoli kakorkoli izpostavljati, sem le sklenil, da Vam, ki berete ta članek, resnično povem, kako (Oprostite mojemu podgorjanskemu izrazu!) ..."CENZURIRANO"... je pripeljati dramo do uprizoritve. Preveč je bilo dela, preveč organizacijskih skrbi, preveč dela, preveč obrobnihih podrobnosti, preveč dela in ogromno preveč skrbi, da bi jih zmogel sam, zato takoj povem,

da mi je pomagal (v smislu, da je bil cilj sploh dosežen) sam vsemogočni nebeški Oče, kateremu je taka dramica mimobežna malenkost, samo prositi sem moral zanjo. Torej vsa hvala in čast Njemu! Preveč naključij, preveč nenavadnih situacij rešenih zadnji trenutek, da bi bilo vse čisto zemeljsko ali dokazljivo z matematično indukcijo. Če samo premislim, da dan pred šolsko premiero z igralci nismo mogli brez prekinitev zaigrati dva povezana prizora in ju uskladiti, potem je sredina uprizoritev resnično padla z nebes, pa naj sem prej poslušal še take preroke, ki so veleumno "šlogali", da bo vse v redu, da verjamejo v igralce.

Ko sem nekemu inšpektorju, sicer družinskemu prijatelju, po njegovih čestitkah, ki mi jih je izrekel po telefonu, razložil, kako svinjsko težko je bilo ustvariti in uprizoriti eno preprosto enourno dramico, mi je dejal: "Prav je tako. Tako se začne. Kaj si pa mislil?"

Mogoče je imel prav. Dokler te ljudje ne poznajo in nimajo nobenih koristi od tebe (mislim, da jim tvoje poznanstvo nič ne pomaga in da jim ne povzročiš nobenih finančnih prihodkov), te ne "CENZURIRANO" pet postov, čeprav bi jim (učiteljem namreč) to skorajda morala biti službena dolžnost: pomagati dijakom, ki se ukvarjajo z na začetku leta izbranimi obsežnejšimi izbirnimi vsebinami. Zdi se mi, da ti dijaki nosijo nek neizrečen primat odpadnikov od mogočnega učnega načrta. Zaradi profesorjev prastare generacije se marsikakšen dijak ne upa izkoristiti pravico do pridobitve, kaj šele do uveljavitve statusa pri kakšni matematični ali jezikovni vzgoji. Nadvse demokratična uneskova e-šola! Cankar bi dejal: hlapci ponosa, hlapci učnega načrta, hlapci denarja, hlapci hlapcev. "Med vas bi Kristus ne prišel z besedo, ampak z bičem." "Hlapci! Za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni, rojeni za hlapčevanje!"

Kar se tiče pisanja samega scenarija, sem ga do osnutka vedno pisal z bratrancem Milanom, ki mi je po gori prebranih knjig v mlajših letih predstavljal pravo zakladnico fantastičnih idej. Na zadnjih vajah in generalki je prevzel tudi vlogo organizatorja igre. Kasneje sem moral prebiti mnogo ur ob računalniku: urejanje, pisanje, oblikovanje, spreminjanje... Na srcu mi leži zahvala, ki jo moram izreči prof. Polonci Kukec, ki mi je omogočila ustvarjanje drame, medtem ko so se ostali dijaki prevažali okoli Slovenije. Da je bil scenarij sploh napisan, je zelo zaslužna prof. Vladka Korošec. Tako kot se avto, čeprav mercedes, brez bencina ne gane, tako je bilo tudi s pisanjem scenarija brez belokranjskega temperamenta. Profesorica je bila gonilna sila tudi na nekaterih vajah. Čeprav sem sam mnenja, da je profesorica pri nekaterih idejah predstavljala republikanske konzervativce, potrditev te moje teze verjetno ne bom deležen. Res, v primerjavi z njenim pedagoškim pristopom v šoli in na vajah, so drugi profesorji živi fosili izpred 2. ledene dobe pr. Kr.

Igralci so igrali odlično, predvsem zato ker so se jim vloge precej ujemale z njihovimi življenjskimi. Najbolj "CENZURIRANO" od vsega tega, pa je bilo teh 14 ljudi organizirati ali pa jih obdržati v tišini, oziroma jim kaj dopovedati. Morda je bil problem le v tem, da nisem za tovarišico narejen.

Danes si pravim: "Stari, dobri časi, ker so minili." Odlični igralci!

Na vrhu sem Vam podal recept, če bi vas mogoče čisto mimogrede slučajno nepričakovano od nekod neznano je zadel preblisk, da bi ali napisali kakšno dramo ali jo poskušali celo uprizoriti.

Tovariš: "Otroci, hodite v šolo, pridno se učite, klepljite dobre ocene (za profesorjev ponos in njegovo plačilno bilanco), dobro opravite maturo (za ugled šole), izogibajte se zbornice (sterilni ukrep) in šolskih računalnikov (njihov čuvar namreč nič kaj rad ne vidi, da se vi, navadni smrtniki, dotikate njihovih blaženih tipkovnic), udeležujte se tekmovanj (spremljevalni mentorji si bodo za spremstvo namreč priberačili ugledne dnevnice), ne oblačite se kot hipiji (kdo bo namreč opazil najnovejše versačijeve "modne" kolekcije njihovih zbornih visočanstev), nikar se ne udejanjajte v krožkih (kdo bo namreč plačal njih samovodenje), globoko hlapčevsko se priklonite, ko gre mimo vas kakšen dnevnikonosec (pri tem pazite, da ga ne zadanete z vilami in si s tem zapravite bodočnosti) in častite ter polnite Donatorski sklad (takih namreč je šolsko kraljestvo)."

Ker ste morebiti postali žrtev genocidne manipulacije Resnice, Vam predlagam, da tožite urednika tega časopisa zaradi povzročenih psihičnih motenj, ki jih pravzaprav imate že od mladosti in ste se na njih že uglajeno navadili. Naj Vas Bog blagoslovi!

LEGENDA:

"CENZURIRANO" sončna podgurska kletev

Utrinki s predstave ZID ŠOLA ZID

GENERAL HELLMUT HELMREICH JE S PETINŠTIRI-DESETIMI LETI NAJSTAREJŠI ČASTNIK V VOJAŠNICI. NA RUSKI FRONTI SI JE PRISLUŽIL ŽELEZNI KRIŽEC Z MEČI IN POVIŠANJE V GENERALA. NJEGOVA NAJLJUBŠA STVAR SO DOBRI AMERIŠKI CIGARETI. NEMŠKIH CIGARETS KLJUKASTIMI KRIŽCI NE PRENESE, KER MU POSTANE SLABO. JE CINIČEN OPAZOVALEC HITLERJEVEGA NEPREMIŠLJENEGA VOJSKOVANJA. PRAVZAPRAV GA VOJSKA SPLOH NE ZANIMA. UNIFORMO NOSI SAMO ZATO KER GA V NJEJ DEKLETA BOLJ OBCUDUJEJO.

JOHANNES HAUKE, UGLAJENI, MIRNI IN DOBRODUŠNI MAJOR. JE VELIK NASPROTNIK NACIZMA IN KOT TAK JE SOMIŠLJENIK IN VELIK PRIJATELJ GENERALA HELMREICHA. HITLERJA VIDI KOT PONORELEGA HISTERIČNEGA ŠKRATA IZ PRAVLJICE. NAJLEPŠE SE POČUTI, KO PO RADIU POSLUŠA MARLENE DIETRICH, MEDTEM KO JE ZLEKNJEN V NASLANJAČ. JE PRAVI OBOŽEVALEC DOBRIH FRANÇOSKIH VIN, KI GA JE PO OSVOJITVI FRANCIJE NA PRETEK. TO PA JE TUDI EDINA DOBRA STRAN VOJNE, KOT PRAVI.

STOTNIK HANS SCHULZ JE PRAVI ZADIRČNI IN PIKOLOVSKI PRUSKI ČASTNIK. OD SVOJIH VOJAKOV ZAHTEVA POPOLNO POKORŠČINO IN DISCIPLINO. JE NEPOPRAVLJIV IDEALIST IN V VELIKO NEMČIJO VERJAME SKORAJ TAKO KOT V STEKLENIČKO JÄGERMEISTRA, KI JO NOSI ZA NAJHUŠE PRIMERE V ŽEPU SUKNJIČA. VEDNO SI OBLJUBLJA, DA BO OSTAL ZVEST NEMČIJI DO ZADNJEGA DIHA. HITLERJA VIDI KOT UTELEŠENJE POPOLNOSTI IN PLENENITOSTI. A KOT PRAVI GENERAL HELMREICH, BO TUDI ON NEKOČ SPREGLEDAL. DO TAKRAT PA SCHULZ UŽIVA OB PREBIRANJU VÖLKISCHER BEOBACHTERJA IN POSLUŠANJU VOJAŠKIH MARŠEV.

~ Železni križec prve stopnje ~

1942

*DESETNIK

ZAGOTOVO, GOSPOD
GENERAL. ZAGOTOVO.

HAIUK,
MORDA VAS BOM
NEKOČ PRIJAVIL
GESTAPU... TODA BOJIM SE
DA BOM S TEM IZGUBIL
DRAGOCENEGA SOMIŠLJENIKA.

12

MEDTEM PA JE STOTNIK SCHULZ ŠE
VEDNO NA GOVARJAL ZVESTE VOJAKE...

KOT VIDIM, VAM NI POPOLNOMA
NIČ JASNO... TIŠINA! ...
NIČ JASNO, KAKO SEM
PREJEL TALE ŽELEZNI
KRIŽEC 1. STOPNJE. ČE
BOSTE USPEDI DRŽATI
GOBCE DOVOLJ ČASA
SKUPAJ, VAM BOM
CELO POVEDAL...

13

MERJAŠČEV GOLFAŽ
SKUHAŠ TAKO, DA
PRIPRAVIŠ MESO...

PRAVIM TI,
ČISTA
BLONDINKA...

14

DOBRO TOREJ. BILO JE VELIKEGA
LETA 1941 NA RUSKI FRONTI.
RAVNO V TISTEM DELU, KJER
JE BILA MOJA ENOTA POD POVEL-
JSTVOM TEDAJ ŠE PODPOLKOVNI-
KA HELMREICHA JE PRIŠLO
DO NEPRICAKOVANEGA
SOVJETSKEGA ODPORA...
...TIŠIIIIINAAAA!!

...IN ŠE
KORENOEK.

TIŠINAA!

15

JAZ, MLAD POROČNIK SEM TAKRAT POPELJAL SVOJO MALO ENOTO V NAPAD, DA BI STRLI RUSKE STROJNICE, KI SO BILE VKOPANE V JARKE POČUTIL SEM SE, KOT BI V BOJ PELJAL ODDELEK OTROŠKEGA VRTČA, Z MENOJ JE BILO PRAV TAKO GOBEZDALO KOT STE VI, BERGEN. NEKI PODČASTNIK RUNGE. TA MI JE NA POTI TJA SPIL TOLIKO KRVI...

VESTE, PODČASTNIK, KO BO TE VELIKE VOJNE KONEC, LAHKO BREZ SKRBI POSTANETE RADIJSKI NAPOVEDOVAL-EC. PODREJENI BOSTE NEPOSREDNO GOEBLESU. VAJINA SKUPNA LASTNOST PA JE, DA IMATA OBA PREVEČ RADA DOLGOVEZNE GOVORE... GREMO MALO HITREJE...

17

GOSPOD POROČNIK, JAZ PA SEM SI VEDNO ŽELEL POSTATI REPORTER PRI VÖLKISCHER BEOBSACHTER. PA SAJ JE GOSPOD GOEBLES TUDI TAM?

DANDANES JE GOSPOD GOEBLES POVSOD... POPRIMITE MALCE KREPKEJE ZA BRZOSTRELKO...

18

...NATO SMO NESREČNO ZAGAZILI V ČISTI
DIM IN POPOLNOMA SMO SE PORAZGUBILI. IN
NASLEDNJA STVAR, KI SEM JO ZAGLEDAL
JEBIL TEŽKI RUSKI OKLEPNIK KI JE
VOZIL PROTI MENI. PRESNETI
RUSKI NAREDNIK JE IZIVALNO
GLEDAL S KUPOLE...

19

PRISEBNO SEM SPROŽIL
RAFAL IN GA TAKO SPRAVIL
S POTI... POSLUŠAJTE ME,
VI RAZVAJENI VOJAKI!
TIHO...

20

...POTEM PA SEM V ODPRTINO ZAGNAL
ROČNO GRANATO, ZAPRL LOPUTO IN
ODSKOČIL. TANK JE RAZNESLO KOT
KONZERVO SARDIN. UTRUJEN SEM SE
ODPLAZIL IN KOMAJ SE ŽIV OBLEŽAL V
JARKU...

21

TOREJ, ČISTO
KONEC VAS PA
VENDAR NI BILO?

TIŠINA!
BERGEN, VI
NEVEDNI OSEL!
POSLUŠAJTE ZA
SVOJE DOBRO...
JASNOOO?!

22

KJE ZA VRAGA SEM ŽE OSTAL...
AH, JA. NASLEDNJA STVAR, KI SEM
JO ZASLIŠAL, JE BIL SLABOTEN
GLAS, KI JE OBUPANO KLICAL NA
POMOČ. JUNAŠKO SEM SKOČIL
POKONCI IN...

NA... PO-PO
...POMOČ!
POMAGAJTE
MI...

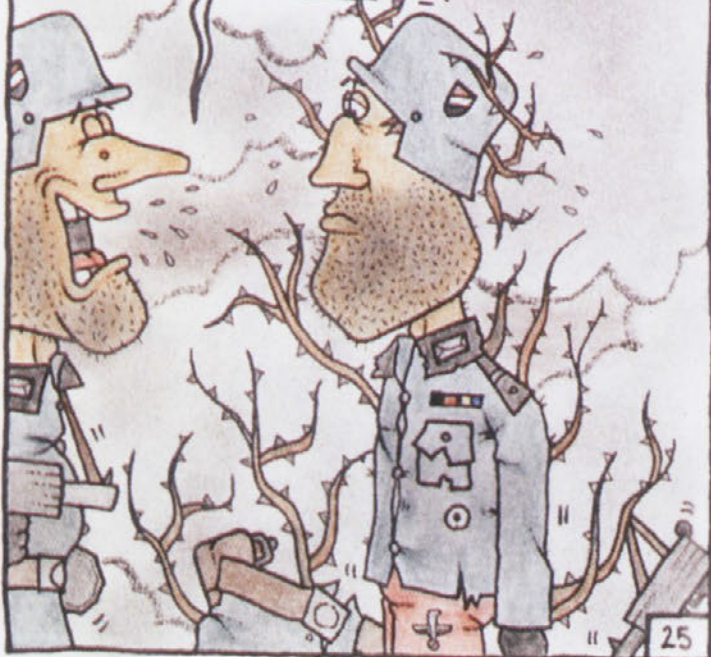
23

NO,
MISLIM DA
JE BIL ŠE PREČEJ
KREPAK, STOTNIK
SCHULZ...

24

TO STE SE PA ZAPLETLI,
GOSPOD STOTNIK. IMATE
PA RES NEZNANSKO
SREČO...

25

NO TOREJ. ZASLIŠAL SEM ŠE KAR PREČEJ
KREPAK GLAS, KI JE KLICAL NA POMOČ
IN KO JUNAŠKO PRITEČEM, ZAGLEDAM
UBOGEGA, TA KRAT SE STOTNIKA HAUKA.
BIL JE HUDO RANJEN. KROGLA
MU JE OPLAZILA NOGO IN KO
SE JE HOTEL SPOČITI, SE
JE GROZNO ZAPLETEL V ROBIDOVJE
IN SE NIKAKOR NI MOGEL
REŠITI...

SCHULZ,
BI LAHKO PRIHRANIH
PODROBNOSTI...
TAKO, MIMO GREDE.

SE VEDA, GOSPOD
MAJOR. MAJORJA
SEM SI NALOŽIL NA
RAME IN GA SKOZI
OGENJ IN DIM
PRENESEL DO NAŠIH
POLOŽAJEV.

TAKO ME JE TAKRATNI POLKOVNIK
HELMREICH ODLIKOVAL Z ŽELEZ-
NIM KRIŽCEM PRVE STOPNJE.

ZELO GANLJIVA
PRIPOVED. SKORAJ KOT
ROMEO IN
JULIJA.

BERGEN, A
BI LAHKO
NEHAL
UGAŠATI
CIGARETE
NA MOJO
ČELADO?

TO SPLOH NI SMESNO.
ZAPRITE ZE ENKRAT
TA VAS UMAZANI.
MORDA PA BI VAS ZACEL
ZE KAR IGNORIRATI.
KAKORKOLI ZE.

POD-
ČASTNIK
ERDMANN,
KOLIKO JE SE DO
VELIKEGA
DOGODKA?

30

P-P-OKORNO JAVLJAM
Š-ŠE DVAJSET
M-M-MINUT, GOSPOD
S-S-STOTNIK.

31

GOSPOD
GENERAL,
PREBUDITE
SE.
ŠE DVAJSET
MINUT DO POPOLNE-
GA DOLGČASA.
PA UGASNITE ZE TO
CIGARETO...

32

ŠE
DVAJSET
MINUT, KAJ?
MISLIM, DRAGI
HAUK, DA LAHKO
POČASI ZE PRIPR-
AVITE SVOJO
ZASTAVICO S
KLJUKASTIM
KRIŽCEM...

33

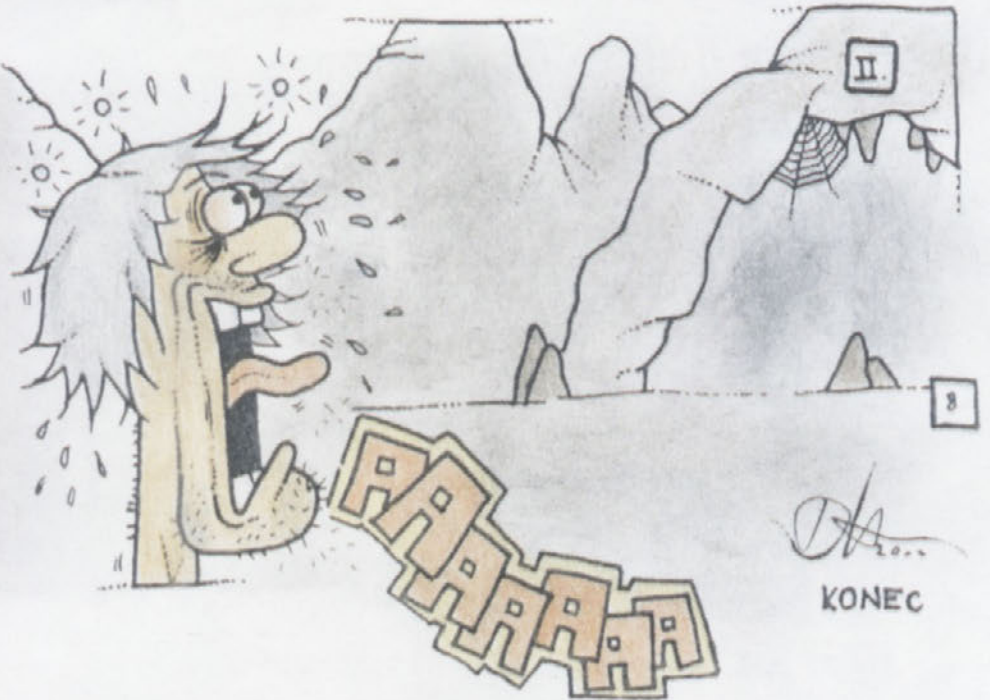
Di Leo

Konec

KONČNO..., PO 10 MESECIH...

DA...
KONEC

Predsednik mladinske organizacije na je v svojem govoru govoril o dejavnosti poudaril pomen mladinske univerze na o krožkih, ki na gimnaziji delujejo in vanja z drugimi šolami, posebno z nov...

O dejavnosti šolske skupnosti je spreška skupnost je pričela delovati lani jela za delo komaj letos. Naloga šolske športne dneve, za različna predavanja težave, na katere naletimo vsak dan, snovana razredna skupnost, ki izvoli seznanja odbor ŠS o delu in problemih

Leto XIII

Številka 2

- 16 -

STEZICE

II 16756/2002/2003

200304346, MAJ

KNJIZNICA H. KRSTIČIČA
Študijski kabinet
COBISS

Debata: V MDE so sodelovali tudi dijaki in sicer jih je bilo udarnikov. O delu v... voril je o predavanjih... di in o drugem. Na g... rejtal bo predavanja, štvi. Ta krožek bo p... bo pričel prihodnji t... Prva številka "Stezi... organizacija, ŠS in... ki bo razširjena na... krat mesečno, se bo c...

skusi še enkrat in napiši tako, da bomo tudi mi deležni nekaj tvojega doživljanja in prosim te, posveti znameniti... in ne naštevaj le tistih zanimivosti, ki jih poznamo že i... šole in niso tako za nas nič novega. Torej pogum in ne u... straši se, če se ti bo nabrala gračiva za tri nadaljevanja

IKO - Tvoji dve pesmi sem prebral in verjemi mi, da ne ve... kako ti naj svetujem, da bo bolj prav. Sečn, nekatere ni... sli so prav lepe, vendar pa me moti precejšnja nepoverl... ki včasih zide skoraj v protislovje in nevklaun bogost, lahko bi rekel primitivnost v izrazu, ki pa bo stopnala, če boš pridno bral in se zanimal nad deli romantikov. Vse... blagoveneš je lahko slovenski jezik. Ne mislim s tem, da moraš posnemati Prešerna, vendar pa si boš z branjem iz... boljše poslušal za jezik in odpravil pomanjkljivosti, ki sam ti jih naštel, blasti pa boš pridobil na elastičnosti izraza.

L.J. - Po kratkih pesmicah, ki si mi jih poslal, sočim, da si vnet zagovornik ritmike in rime, vendar pa, če je že tako, naj ti ne bo rima samo kalup, katerega bi napolnil z vsimi mogočimi izrazi, samo da bi se mu prilagali, pri tem pa bi pozabil na njih pravi smisel. Groboost, ki tu nastane, je prevelika in pesem izgubi na svoji privlačnosti, ki je tudi rima ne povrne. V bistvu so nekatere pesnice dobre in bodo morda objavljene v drugi številki. Piši še kaj in pošlji.

ŠH GIMNAZIJA: JLA

Školski našega zavoda so se v sredo 9. oktobra sestali z ekipo jugoslovanske ljudske armade. V zelo zanimivih borbah je naša močno oslABLJENA ekipa zmagnala. Zmaga bi bila lahko še večja, če Marko in Matija Burger ne bi naredila grobih napak v dobljenem položaju. Najlepša igra je bila na prvi deski med prvokategornikom Varošičem in Gazvočom, ki se je po dolgi in dramatični borbi končala z remijem.

Podrobni rezultati:

Gazvoča : Varošič	1/2 : 1/2
Sperar : Hrvat	1/2 : 1/2
Matija Burger:Medić	0 : 1
Marko Burger : Petrović	0 : 1
Judež : Vulikić	1 : 0
Malnarič : Šilova	1 : 0
Stokanovič:Rajkovič	1 : 0
Škuba : Filipovič	1 : 0

5:3

Želja obeh moštev je, da bi se večkrat sestali. Naši šp...

Odgovorni ut: Lavrič
Teh: vr: Kovacič
Ilustracije: Furlan, Vouko, Berovič
Uredniški ost. rubrik: Škrobl, Škerlj, Ute,
Trdan, Gorupič, Gačar, Berovič
Mentor: prof. Sever

STEZICE

14/6/62

SEDEMPETINDVAJSET

Zbirka kratkih zgodb

SEDEMPETINDVAJSET

Preden grem v mesto, se porežem.

Nož ima vgraviran ročaj, ureznino naredim od začetka zapestja do komolca po nadlahti, v ravni črti. Roko zmočim pod vodo in gledam, kako se kri razlije, in prizor je filmski, samomomorilski in napet. Adrenalinska bomba. Povijem se in še vedno čutim bolečino, zrak povlečem skozi usta s stisnjenimi zobmi, da zasika ... in vidim prizore, ki jih drugače ne bi, občutim malce strahu v mojem prekleto popolnem življenju. Strah in bolečina me držita pokonci.

Ne, nimam tragične zgodbe. Ne hodim k psihiatru. Nisem občutil nesrečne ljubezni. Večina ljudi pravi, da dobro izgledam, in pred ogledalom se počutim prijetno. Ampak potrebujem nesrečo. Potrebujem tragiko. Hočem videti popolne modre oči rdeče in zabuhle od joka in hočem slišati trpljenje in videti pekel. Za srečo ni več prostora, ker jo imam dovolj. Preobžrl sem se veselja in božanja in vrtenja po travnikih v jutranji zori. Čas je za kaj drugega.

Vem, sem samo razvajen smrkavec. Ampak nihče ne trpi zaradi mene. Sem irelevanten. Hodite mimo mene, nevedneži. Nekoč sem celo mislil, da bom naredil spremembo. Da bom vplival na svet in dihal z njim in spremenil njegov tok. Sedaj samo kašljam. Toka ni več. In nje ni več.

Mesto ima utrip ... mesto nima utripa. Hotel sem zafilozofirati, pa sem zgroženo ugotovil, da bom bruhal za prvim grmom, če začnem pisati o našem mestu, mestu majcenih najstnic, ki so prezkodaj izgubile nedolžnost, mesto popetih najstnikov, ki je še niso izgubili pa si jo želijo, mesto samskih tridesetletnic z velikimi zadnjicami, ki sanjajo o času izgubljene nedolžnosti, in mesto zapitih pedesetletnikov, ki ne vedo več, kaj nedolžnost sploh je. Ulice so umazane in razsvetljava je slaba, neonski napisi kričijo iluzije in lokali požirajo cigaretni dim in neskončne debate o nepomembnih stvareh. Dobrodošli.

Ravnokar požiram zvok nekega lokala in njegov rezek vonj po parfumih in dimu, oči se mi solzijo in roka me peče. Komaj razločim postave okoli mene, dvanajstletnice s cigareti, vrstnike s steklenimi očmi in preganjanimi pogledi, male ljudi, ki smetijo svet. Čakam na še enega malega človeka, ki pa mi bo tokrat koristil, zato potrpežljivo sedim, glavo nagnem rahlo nazaj in zaprem oči. Slišati je še huje. Izdihi, histeričen smeh, grozljiva glasba iz zvočnikov vsepovsod in žvenketanje kozarcev. In zvok brezplodnosti, zvok pogovorov, ki se ne bodo nikogar izven tega lokala niti dotaknili, tu pa pomenijo vse.

»Bi kaj spil?«

Odprem oči in zagledam majceno dekle s čokoladnimi očmi, ki se mi smehlja, a ji je vseeno neprijetno, pogleduje proti moji obvezani roki in stari rani, razbiti desni arkadi, in v rokah drži pepelnik. Samo odkimam.

Čez nekaj časa pride mali človek in prinese tisto, kar sem potreboval.

*

Najbrž se na mojih ustnicah drži kakšen zablodel nasmešek, kajti priletna gospa mi hlabro pokima, ko grem mimo. Pokimam ji nazaj, nato pa si potegnem kapuco čez obraz in odbrzim, kolikor me nesejo noge. Strah me je starih ljudi. Preveč vedo.

Prispel sem na kraj laži in prevar, na majcen prostorček nekje na obrobju mestnega parka, kjer sem izgubil nedolžnost, strl srce in dobil svojega nazaj še huje polomljenega, kjer sem popil več alkohola kot manjša ruska armada, kjer sem nekoč prijatelju zlomil čeljust zaradi laži, kjer sem bil prevaran vedno znova in znova. Heh. Nekako sem ga vseeno potihom ljubil. To garjavo grdobo. Estetika ogabnega - ko še na lastno kozlanje pomisliš s toplino v srcu, ker mu je ravno tu sledil razposajen smeh in nato prijateljsko trepljanje po hrbtu.

Sedel sem pod neko drevo in se podrgnil po bradi. V žepu sem v tem trenutku imel dostop do smisla vsega, kar me je preganjalo zadnjih pet let, ko sem bil z njo, korak do neznanega sveta.

Mali človek, ki mi je stvar prodal, je zagotovil neverjetne užitke in razodetje. Vzel sem jo, legel in zaprl oči.
Videl nisem ničesar.
Slišal pa sem krik.

*

Se vam kdaj zazdi, da nekdo švigne mimo vas? Hitro se ozrete, a ni nikogar. Heh, mogoče sem bil jaz. Med mojimi ljudmi, ljudmi senc, se govori, da nas lahko vidiš na točen čas in na kraju naše smrti. Preden povem karkoli več, imam za vas nalogo – zajemite sapo in zakričite. Kričite, dokler vam zrak ne poide, in iz sebe spravite samo še zadnji hropeč glas. No, ta hropeč glas je naša generacija, generacija konca krika. Vse se je dogajalo ob vdihu, med kričanjem, mi pa izginjamo v zadnjem hropenju, tako nepomembni, da nas skoraj nihče ne sliši. Jaz sem se obesil na ta konček in nočem, da ostane neslišan ... čeprav je najbrž prepozno. Prosim vas, zajemite sapo. Če nočete, se kdaj ozrite okoli sebe ali se vsaj poslušajte, kaj govorite. Glejte, kaj počnete. Svet okoli nas bobni, mi pa ubijamo čas. Če kaj spremenite, mogoče ne boste postali sence, ki samo švigajo, ampak boste stali na svetlobi. Naredite, kar hočete, samo naj se nekaj premakne ... karkoli.
Če pa se boste kdaj sprehajali po obrobju mestnega parka ob sedem petindvajset zvečer, se le ozrite pod tisto staro skrivenčeno drevo.
Mogoče se vidimo.

STANJE LJUBEZNI IN ZAUPANJA

State of love and trust as I busted down the pretext.
Sin still plays and preaches, but to have an empty court...
And the signs are passin', grip the wheel, can't read it.
Sacrifice receiving the smell that's on my hands.
And I listen for the voice inside my head...nothin'.
I'll do this one myself.
-State of Love and Trust, Pearl Jam

Nekateri preprosto vidijo, ko pogledajo ... drugi se morajo truditi. Morje stvari nam zakriva pogled in da jih odkrijemo, moramo vse narediti sami.

Imam avto brez bencina in imam sebe brez srca. Ampak prehitevam.

Zdajle sem doma, ležim na sedežni v navadni beli majici in umazanih kratkih hlačah in bedasto zijam v televizijo, sestra se poleg mene igra in brblja o tistočih in tisočih nepomembnih stvareh, ki gradijo njen svet. Mama je v kuhinji in ropota s posodo. Lahko jo vidim, kako stoji ob pultu, z lasmi, spetimi v čop, in zasanjano žalostnim izrazom na obrazu. Najbrž se vidi v vsaki žlici in na dnu vsake posode. Popačen odsev.

Oče je nekje zgoraj v sobi in zлага dokumente. Očala so mu najbrž zdrsnila na pol nosa, cigareta mu je zgorela do konca in samo majhna iskra tli nekje pri filtru, ampak on preliva svoje dokumente po mizi in uživa.

V tem trenutku jih ne maram, kajti ni topline. Če bi nas fotografirali, bi ujeli tako pust, žalosten in hladen trenutek, da bi slika zadajala samo rane. Ampak ne zavedam se, kako nam je lepo. Kako mi je lepo. Vse imam na dosegu roke. Tri ljudi, ki gradijo svet okoli mene. A jaz jih sovražim.

Z mamom hitiva po opravkih v veleblagovnici. Paradižniki so obvezno prve kvalitete in obvezno dve kili, večje odstopanje ni dovoljeno. Dolgočasim se in s poštenim pogledom vsakega zafrustriranega najstnika strmim v neskončne police sadja in zelenjave, roke imam v žepih in razmišljam o čisto drugih stvareh. Pozabim stehitati paradižnik. Mama me nadere. Zaničljivo jo nahrulim in grem do blagajne po cigarete.

Sedim na stolu in oče se dere name in mi razlaga življenjske modrosti, a notri se upiram in trga me ob misli na to, da bi se lahko njegove pripovedi uresničile. Raje jim ne verjamem. V tistem trenutku jih ne potrebujem in ne zaznavam. Še preden konča, grem v sobo, zaloputnem vrata in si zavrtim nekaj iz zakladnice besnega rocka.

Imam avto brez bencina in hladilnik brez ledu.

Sestra se hoče igrati z mano, jaz pa si želim samo miru, miru brez razloga. Da bi lahko dobil razlog, potrebujem mir. A ona tega ne razume. In prav ima. Deset let mlajša od mene, pa me bere kot najlažjo slikanico. S solzami v očeh zavpije, da itak nič ne delam, in užaljeno odvihra iz sobe. Za njo vpijem »šmrklja usrana, kaj pa ti veš o mojih problemih«, a vem, prekleto dobro vem, kako prav ima. Nimam problemov. Sem samo razvajen mulec srednjega razreda, ki bi si štel za katastrofo, če bi v spanju močil hlače. Zaslužil bi si to.

Družinsko kosilo je trajalo rekordne štiri minute in osemnajst sekund, ker se je mama zjokala v krožnik kuhanega fižola, da ne bo več kuhala zame, ki požrem v dveh minutah in odbrzim daleč stran, za sestro, ki popaca prt in izbljuva vso zelenjavo, in za očeta, ki je celo kosilo tiho kot miš. V usta si zbašem še zadnji fižol, grem od mize in preslišim klice, da naj pridem nazaj. Tistega dne se nismo več pogovarjali.

Za nohti imam pesek in plaža je polna butastih turistov, ki se žgejo na obroke. Berem knjigo, ki jo komaj držim v roki, sestrica pa čofota v vodi. Mama jo nadzoruje. Oče je v hotelu. Tvorimo vzorec razdrte družine, katere dopust je samo še kolektivna muka vljudnostnega prenašanja en drugega in manifestacija zadržanih čustev. Pozno zvečer se skregamo in jaz grem

na sprehod po letovišču in razbijem nekaj uličnih svetilk. V sobo 213 me pozno ponoči pripelje policija.

Sam sem doma in mirno kadim v vseh prostorih, vse elektronske naprave so prižgane na maksimum in hreščanja je več kot za tekočim trakom v cementarni. Zazvoni telefon, mama me kliče, kaj počnem, jaz pa jo naderem, naj se briga zase. Hudo mi je, ker sem jo užalil, ampak vem, da bi mi opravičevanje porabilo še več energije. Poklopim.

Vsi skupaj gledamo film in se smejimo, sestra se plazi po meni, jaz pa jo obračam na glavo in ji spodnji del pižame potegnem skoraj do vratu. Z očetom imava moške pogovore, mama me nežno kuštra.

Čez en teden, na navaden dan, so umrli v prometni nesrečni.

*

Stanovanje je dobilo zatohel vonj.

Prah. Prekleti prah. Vsak moj premik, vsak moj gib z roko, vsak globlji vdih prebudi prah, ki butne s polic, pajčevinastih kotov, kupov knjig in vrhov omar. Premikam se kot v kraljestvu princa umazanca, za katerim se vali oblak neidentificirane umazanije. Rulete so večno zaprte, ker se jih ne da odgrniti. Zaradi prahu.

Sedim za mizo in berem ob pomoči šibke svetlobe, ki pronica skozi veliko zagrnjeno stensko okno. Čez žarke svetlobe plešejo delci umazanije in prahu, premaknejo se takrat, ko vdihnem. Čakam samo na trenutek, da bom lahko šel ven in solze mi butnejo na oči, ko se spomnim, da ni nikogar, ki bi mi ugovarjal. Ampak jaz si še vedno postavim uro odhoda in uro prihoda. In se poslovim. Adijo.

Najprej grem v nek gnil lokal, kjer čudaku, ki me okliče za malega človeka, prodam neke tablete domače izdelave – kolega jih vari kar v svoji sobi. Sledi obisk parka in dveurni hitri tek, nato pa triurni obisk fitnesa. Jutri namreč dobim pištolo.

Prijatelji mu pravijo Dare, star je trintrideset, neporočen, živi v majhnem stanovanju v velikem in ogabnem blokovskem naselju. Dobro sem si ga zapomnil – malce je plešast, zobe ima neprijetne, rjave barve, in govori skozi nos. Najbrž ima tudi impresivno zbirko porno kaset.

Dare je namreč zaspal za volanom, zavil na drug pas in se rahlo trčil v avto moje družine. Ampak, heh, pofukan problemček je bil v viaduktu. Daretu je zaščitna ograja pomagala, moji družini ne. Vsak avto je odletel na svojo stran, a samo en avto je odletel čez.

Dareta je sodišče spoznalo za nedolžnega. Nesreča pač.

Z žiletko se pobrijem po glavi in si z roko obrišem peno. Iz ogledala zre v mene telo ameriškega marinca in oči izgubljenega šmrkavca. Tisti, ki pozabi, mu je usojeno se vedno znova spominjati.

Pištolo vestno napolnim in pregledam, v glavi mi zazveni njen zvok in adrenalin mi udari po žilah, hkrati z njim pa strah. Ampak sedaj sem že predaleč.

Na ulici me nihče ne opazi. Nisem maščevalec iz filma, ki bobni po cesti in s pogledi zastruplja, ampak sem boleče navaden fant s tragično usodo. Do tega, kar bom naredil, nimam pravice. V sebi sem tako šibak. Najraje bi doma gledal televizijo in se po telefonu s punco pogovarjal o šoli in sošolcih in vremenu in o jutranji kavi. Ampak družbena evolucija me je pregnala na rob. Sem mutant brez prihodnosti, ki bo zamahnil z ognjeno pestjo in izpolnil lastno bistvo, pa naj bo še tako bolno.

V resnici sem jih imel grozljivo rad. Ljubil sem jih in jim zaupal. Sedaj samo še vzdržujem prejšnje stanje. Slike v denarnici. Avto z očetovim dovoljenjem v garaži. Sestrina najljubša igrača v omari dnevne sobe. Mamine lončnice zalite in oskrbljene.

Stanovanje ima številko 725 in majhno kukalo sredi umazanih rjavih vrat. Luč na hodniku na mojo srečo ne dela in slišim lahko samo do konca navit radio z neko neumno glasbo iz sosednjega stanovanja. Idealno.

Veliko misli sem posvetil temu, kako naj to izvedem, potem pa sem se odločil za najprimitivnejši način. Brcnil sem v vrata in jih podrl.

V majhnem hodniku so bile otroške igrače. Vročina mi je butnila v glavo ... napačno stanovanje. Ampak takrat je izza vrat na levi strani hodnika, nasproti velikemu ogledalu, stopil Dare.

In otroški jok je zavel nekje iz ozadja, in ženski histerični glas, ki je nerazumljivo vpil. Dare je samo gledal. Imel je oblečen rdeč pulover.

Dare je samski.

Dare je samski.

Igrač na hodniku ni.

Tišina.

Tišina.

Dare je sam.

Ko sem sprožil in Daretu razmazal glavo po steni je bil Dare samo nema figura, ki sem jo pripeljal do konca. Samska figura morilca mojih staršev.

*

Nisem nor.

Moji starši in sestra niso živi. Nisem jaz tisti, ki se je odselil. Nisem problematičen. Dare je morilec. In ime mu je Dare, ne pa Gregor. On je samski. Nima majhne hčere in žene. Nisem ubil napačnega. Moji starši niso živi. Niso. Tisti, ki so me prišli pogledat v zapor, so nastavljeni.

Povejte jim.

Potreboval sem rešitev. Potreboval sem dokaz, da sem jih resnično ljubil in da sem še vedno sposoben. Sposoben stanja ljubezni in zaupanja. Oni preprosto ne znajo ceniti tega, kar sem storil za njih.

Povejte jim.

Nisem nor. Samo tako sem osamljen.

GROBARČEK

Ne pustim jim, da se razkrojijo.

Ob enih zjutraj sem se s svetilko postavil ob cesto in jo natančno pregledal. Redki mimovozeči avtomobili se niso menili zame, jaz pa ne za njih. Imel sem svoje delo.

Snop svetlobe je osvetlil kepo na sredini ceste, ki je bila videti precej osamljena. Ko je bila cesta čista in je hrup vozil zamrl, sem stekel do nje in ugotovil, da je to gozdni jež. Bil je precej cel, samo majhno rano je imel na trebuhu. Najbrž je umrl od notranjih poškodb.

Pobral sem ga in ga nesel ob cesto, kjer sem ga skrtil v travo.

Po kake pol ure, ko sem pregledal približno kilometer ceste, sem imel na robu še povoženo mačko, ki je bila precej bolj poškodovana. Glave ni imela.

Trupli sem spravil v vrečo in se počasi odpravil proti gozdu. Veste, ljudje ne poznajo bistva gozda. To niso gigantska drevesa, utečene poti ali pa velike in svetle jase. Gozd je poln temnih kotičkov, ki so težko dostopni, ampak skrivajo pa pravo bogastvo. Skozi gosto podrast sem se nekako prerinil do majcene, pod košatimi vejami dobro skrite jasice. Ljubkovalno sem jo včasih klical jasica:

Na področju nekaj kvadratnih metrov je bilo v tleh pet lesenih križev in pet lesenih tablic, vsaka je bila popisana. Pet majcenih grobov. Danes bosta nastala dva nova.

Ker nisem imel časa in bilo je res pozno, sem križ izdelal kar iz dveh debelih vej, ki sem ju našel na robu jase, in ju zvezal z lesko. Videti je bilo bolj kilavo, ampak nič hudega. Nato sem skopal majhno jamo, v katero sem položil ježka, in ga zakopal. Lopato sem imel vedno pripravljeno na jasi, ravno tako alkoholni flumaster za napis na nagrobniku. Ježku sem na leseno tablico napisal:

Tu leži ježek Franci. Živel je polno in lepo življenje. Pogrešali ga bodo domači – ženka Alojzija, mama Margareta in sinček Ferdi. Naj počiva v miru.

Pri mačku sem bil malenkost bolj originalen:

Mačka Ofelija nas je zapustila kot vojni heroj v srditem boju s sosedovo Grizoldo. Podlegla je bojnim ranam. Spominjal se jo bo ljubimec Alfonz.

Sedem grobov, sedem usod, ki sem jih ustvaril. Moje majceno kraljestvo, kjer izgubljeni začutijo vsaj malce pomembnosti.

Ko sem se vračal domov, sem se kot vedno odpravil mimo hiše tete Gabi. Ona nikoli ne spi. Luč ima vedno prižgano. Potrkal sem ji na okno dnevne sobe, ona pa mi je pomahala iz gugalnika, vsa zgubana in osamljena. Bila je že tako stara, da se je celo najstarejši iz naše ulice spominjajo kot staro. Vsak mesec je bil nekdo zadolžen, da ji je na tri dni prinašal hrano in pogledal, če sploh še diha. Večkrat sem jo prišel pogledat in ji pripovedoval zgodbe, ona pa se je nasmihala in oči so ji žarele.

Doma je smrdelo po barvi, ker je oče pleskal dnevno sobo, in sicer na modro. Ne vem, kaj mu je bilo. Modra barva sobe sicer bolj odgovarja ženskam, ampak v najini hiši je ni bilo že sto let. Oče je sicer kdaj pa kdaj pripeljal kakšno, vendar sta prišla pozno, ona pa je odšla zgodaj. Tako kot je odšla mama, ko sem bil star tri leta. Ko oče dobi tisti topi pogled in tiho sedi na stolu, vem, da misli nanjo.

V svoji sobi sem vzel daljnogled in se osredotočil na podstrešno sobo sosednje hiše. Dekleta ni bilo. Ne mislite, da sem kakšen perverznejš ... samo res je nekaj posebnega. Vedno je malce žalostna in ima tak lep pogled, zasanjan. Zdi se mi, da ve, da jo opazujem, ampak jo najbrž ne moti, ker nikoli ne zagrne okna. Edina težava je njen fant, ki me ne mara. Če se kdaj slučajno srečamo, me gleda izjemno grdo, dekle se mi pa vedno nasmehne.

*

Naslednje jutro me je oče zapeljal v šolo, jaz pa sem kot vsak dan pred vrati zavil na levo in se odpravil v park. V šoli nisem našel ničesar, kar bi me zanimalo, samo žalostnega me je delala. Sam sem sedel na okenskih policah in gledal vesele ljudi, kako se veselo sprehajajo in veselo govorijo, meni pa je bilo težko pri srcu. Eno leto sem nekako naredil, potem pa sem že konec naslednjega septembra vse skupaj obesil na klin. Oče seveda tega ni vedel – ne sprašujte, kako mi je uspelo. Potrebno je bilo veliko administrativnih posegov in sreče, a se je na koncu vse skupaj izteklo.

V parku ne delam nič. Sedim in gledam. Jeseni vrtinčenje listja, pomladi prebujanje, v zimi umiranje. Ljudje, ki hodijo mimo, ustrezajo letnim časom. Pozimi so ponavadi žalostni, zaviti v šale in z debelimi volnenimi kapami na glavi. Vem, da to ni nič nenavadnega, ampak vseeno me navdušuje, ta podobnost. Kot da bi se bali zime. Hlad nas prisili k skrivanju. Pomladi pa vse oživi in se razgali. Zame je vedno zima. Vsaj počutim se tako. Zimsko.

*

Čez kakšen teden sem zopet imel delo, našel sem namreč velikega rjavega psa v jarku. Pozno ponoči sem ga odvedel v gozd in zanj naredil še posebno lep grob.

Teta Gabi je imela prižgano luč. To je bilo nenavadno zato, ker je bilo res pozno in tudi ona ne čuje tako dolgo. Odpravil sem se k oknu in se oddahnil – sedela je v gugalniku in se smehljala. Potrkal sem ji na okno in ji pomahal. Nič. Še enkrat sem potrkal. Takrat sem malce bolje pogledal. Usta je imela rahlo odprta in na licu ji je žarela nenavadna bledica. A oči ... take oči sem videl pri svojih živalcah, ki se jih zakopal – steklene in nežive oči je imela teta Gabi.

Skozi okno sem splezal v stanovanje in jo nekako spravil v vrečo za krompir, ki je bila v kleti. Teta Gabi je bila majhna in koščena, a vseeno sem jo počasi vlekel za sabo proti gozdu. Vedel sem, da bo z njo jasica polna in da bom kmalu moral najti novo mesto. A teta Gabi si zasluži družbo, kajti bila je čudovita ženska. Tudi zelo osamljena. Tisti, ki so ji nosili hrano, je niso preveč marali. Najbrž zato, ker je dišala po smrti. Jaz sem bil tega vonja navajen.

Končno sem skopal dovolj velik grob in v njega položil teta Gabi. Ob robu jase sem natrgal še nekaj rož in jih vrgel v luknjo – hotel sem, da bi ji bilo lepo. Ko sem nametaval zemljo nazaj, mi je spodrsnilo in z lopato sem zadel nekam v vrečo, vendar nisem imel časa pogledati, ker je bilo grozljivo pozno. Hitro sem jo zakopal do konca in se odločil, da bom križec raje postavil naslednji dan. Ko sem prišel domov, me je čakala policija.

*

Teta Gabi naj bi umrla zaradi mojega udarca z lopato po glavi, kar seveda ni res. Bila je nesreča. Ampak nihče me ni poslušal. Najbrž me je kdo videl skozi okno. Policaji so me v zasliševalnici topli in me oklicali za bolnega, norca, antikrista. V časopisu je pisalo, da sem zlorabljal mrtve živali in najbrž tudi teta Gabi. Oče me ni hotel videti ... v časopisu je govoril, da sem se mu vedno zdel čuden in da najbrž sploh nisem njegov sin – mama naj bi zbežala ravno zaradi slabe vesti. Edini moj prijatelj je bil nek majhen, rejen policaj, ki mi je v celico pretihotapil debelo pleteno vrv. Tik preden sem spodmagnil stol, sem si potihem rekel tisto, kar sem napisal v poslovnem pismu: »Pokopljite me na jasici.«

JEZERO

Ne spomnim se, kako sva se spoznala. Najbrž je bila vedno tu, ko sem bil jaz tam. Enkrat je bilo dovolj, da sva bila oba tu. Ali pa tam.

Začelo se je počasi ... s sprehodi. Ponavadi so bili dolgi in včasih nisva spregovorila niti besede, ampak sva se samo čutila. Že sama prisotnost je bila dovolj.

Podcenjeval bi jo, če bi rekel, da me je spremenila. Bolj slikovito bi njen vpliv name opisal s spremembo, ko se avto pri stotih kilometrih zaleti v betonski zid. Mhm, bum. Hitro, učinkovito ... videl sem več, vedel sem mnogo več. Hkrati pa sem prvič v življenju neizmerno ljubil.

Ne vem, kdaj se je začelo. Dneve je preživljala zaprta v sobi in dobila je žalosten in boleč pogled. Seveda se ni zunaj nič spremenilo, spremenilo se je nekaj v njej, da je zunanji svet začela zaznavati drugače. Spoznala ga je iz napačne stvari. Vse se je zarezalo vanjo.

Včasih mi je pripovedovala take stvari, da me je zmrazilo. Ležala je v mojem naročju in sunkovito premikala oči ter plitko dihala ... izvedel pa sem zgodbe, zgodbe neimenovanih ljudi. O fantu, ki ubije morilca svojih staršev, čeprav so starši živi ... o fantu, ki je napačno razumel smrt...o dekletu, ki ne bo preneslo tega sveta ... in o fantu, ki spozna bistvo pod drevesom v parku. Pri zadnji se je ponavadi najbolj zjokala, hlipala je in me objemala, jaz pa sem ji šepetal »Spomni se vran ... « Ob tem spominu se je vedno pomirila.

Jeseni sva hodila domov čez gozd in nad nama se je vzdignila vrana, nekaj časa lebdela, nato pa zakričala – in z dreves malce stran se je vzdignila druga vrana, zakričala, prva vrana ji je odgovorila, nato pa sta se na svodu neba srečale. Takrat sem se spomnil, da bi ju lahko oponašala. Domov sva prišla šele pozno zvečer, ker sva se skrivala po gozdu, nato pa kričala kot zmešana in se podivjano iskala in se zvalila v objem, ko sva se končno našla.

Ob tem spominu se je vedno pomirila.

Mogoče bi kdo lahko rekel, da je imela nadnaravne lastnosti. Ampak sam izjemno bolečino pojmujem samo kot nekaj žalostnega. Vedel sem, da jo vedno boli. Ko sva hodila po mestu, je gledala izgubljeno, samo na kakšnem osebkju se ji je ustavil pogled in vedel sem, da ga pozna, nisem pa imel pojma od kje in kako. Samo ... čutila je, tako neverjetno močno. In vedel sem še nekaj – da tako ne bo šlo več dolgo naprej.

Vzel sem si teden časa in najel stanovanje, kjer sem preživel vsak svoj prosti trenutek z njo. Postala je manj žalostna, a čisto mirna. Skopal sem jo in ji dolgo umival lase, jo zavil v plašč in dal spat, nato pa sem strmel skozi okno in se počutil grozljivo izgubljenega. Lahko bi jo čisto preprosto pustil in zaživel življenje naprej, a tega nisem mogel niti hotel. Bil sem pregloboko in bilo je preveč lepo. Takrat sem še mislil, da se da vse rešiti.

Potem se je neke noči zbudila in me prosila, da jo nekam peljem. Usedla sva se v avto in se peljala, ona pa mi je odsekano govorila pot.

Prišla sva do jezera.

Počasi se je odpravila do brega in se sklonila nad gladino, luna je dajala toliko svetlobe, da sem jo videl, kako ji lasje prekrivajo obraz in kako ji solze padajo v vodo. Objel sem jo in jo poljubil, ona pa je hotela, da pogledam njen odsev.

Zagledal sem grozljiv spačen obraz in postalo mi je slabo, vendar se nisem mogel umakniti, ampak sem s stisnjenimi zobmi in krvjo v glavi strmel v odsev, za katerega sem vedel, kaj je, vendar tega nisem mogel izreči. Bilo je preveč očitno.

Ko je skočila v vodo ji nisem preprečil. Počakal sem še nekaj časa. Ni prišla ven. Utopila je bolečino celega sveta.

Mogoče se sliši težko, a je v resnici preprosto. Zloba in bolečina imata svojo obliko in se naseljujeta v nas, vendar v nekaterih bolj kot v drugih. Ona tega ni mogla sprejeti, je pa čutila, in čutila je vse to, kar je bilo kdaj v drugih, čutila je druge usode, ki so se naselile v njej. Najslabše stvari se zgodijo ravno najboljšim ljudem, kajne?

Nekaj časa sem še jokal, nato pa sem se odločil, da grem v mesto.
Preden grem v mesto, se porežem.

